

มัถะลัผล นารัผล

ในรรศนะโรงเรียนอนุบาลฝัฒฝัฒวิทยา

คฤคฤไม่ฬหญ

เราเกิดมาเพื่อนำพาคนรักมาไว้เคียงข้าง
|| วรวิมล วรวิมล ||

ນັກກະລືພາ ນາຣືພາ

คำนำ

พระไตรปิฎก ซึ่งเป็นบันทึกคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น มีเรื่องราวอยู่มากมายที่ดูจะเหลือเชื่อและเกินกว่าจินตนาการ ทำให้หลายคนมักสงสัยว่า เรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องจริงมากน้อยเพียงใด หรือจะเป็นเพียงนิทานสอนใจที่มุ่งสอนคนให้เป็นคนดี รักบุญ กลัวบาป เท่านั้น อย่างเช่น เรื่องราวของ “ปาหิมพานต์” ดินแดนมหัศจรรย์ อันเป็นที่อยู่ของเทวดาและสิ่งสสาราสัตว์อันเป็นทิพย์มากมาย ซึ่งปรากฏมีอยู่ในชาดกหลายเรื่อง รวมถึงเรื่องนรก-สวรรค์ บุญ-บาป หรือเรื่องภพภูมิต่างๆ เป็นต้น

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “เอहिปัสสโก - จงมาพิสูจน์เถิด” เพราะเป็นของสากลที่มนุษย์ทุกคนสามารถทำได้ ด้วยการฝึกใจให้หยุดนิ่งตามพุทธวิธี กระทั่งเกิดดวงปัญญารู้แจ้งเห็นแจ้งในสิ่งต่างๆ ได้ด้วยตนเอง

“มักกะลีผล นารีผล” เล่มนี้ จะพาทุกท่านท่องเที่ยวไปในป่าหิมพานต์ ราวกับได้ไปเยือนด้วยตนเอง ได้ศึกษาเรียนรู้สภาพภูมิศาสตร์ และความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตในป่าหิมพานต์ที่มีความอัศจรรย์เหนือจินตนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มักกะลีผลหรือนารีผล ผลไม้อัศจรรย์ที่งดงามราวเทพธิดา และเป็นที่หมายปองของผู้มีฤทธิ์มากมายที่ต่างพากันรอคอยและแย่งชิงถึงขนาดยอมแลกด้วยชีวิตเพื่อครอบครองตามอำนาจกามราคะที่บังคับจิตใจ ยิ่งทำให้เห็นโทษของกามชัดเจนว่า กามทั้งหลาย มีสุขน้อยแต่ทุกข์มาก และยังเป็นเหตุให้เนิ่นช้าต่อมรรคผลนิพพาน

ยังมีเรื่องราวต่างๆ อีกมากมายในพระไตรปิฎก ที่ยังเป็นความลับ และรอการพิสูจน์ ซึ่งทุกคนสามารถพิสูจน์ได้ด้วยใจที่หยุดนิ่ง เพราะหยุดเป็นตัวสำเร็จ “เอหิภิกขุ” ท่านจึงมาลองดูเถิด

ด้วยความปรารถนาดี
กองวิชาการ ๐๑

สารบัญ

๘	บทที่ ๑	รู้จักป่าหิมพานต์
๑๘	บทที่ ๒	ชาวป่าหิมพานต์
๕๐	บทที่ ๓	มักกะลีผล นารีผล
๑๑๒	บทที่ ๔	คุณและโทษของกาม

บทที่ ๑
รู้จัก
ป่า
หิมพานต์

หิมพานต์ หรือ เหมะพานต์ แปลว่า ป่าที่เป็นสีทอง (เหมะ แปลว่า ทอง) คือ พื้นภาพรวมของป่านั้นเป็นสีทอง ต้นไม้ ใบไม้เป็นสีทอง

หิมพานต์ พิกัดอยู่ที่เชิงเขาพระสุเมรุซึ่งเป็นที่ตั้งของ สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาและชั้นดาวดึงส์ โดยมีโลกมนุษย์ หรือที่เรียกว่า **“ทวีป”** อยู่ในแต่ละทิศของเขาพระสุเมรุ รวมทั้งหมด ๔ ทวีป* ด้วยกัน

แต่เดิม แผ่นดินของโลกมนุษย์กับสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกานั้นติดกัน แผ่นดินจะเชื่อมถึงกันทั้ง ๔ ทวีป แต่เมื่อเวลาผ่านไปกิเลสและบาปของมนุษย์มีมากขึ้น เป็นเหตุให้ทวีปทั้ง ๔ เคลื่อนห่างออกจากเขาพระสุเมรุ ทำให้ไม่สามารถเดินทางไปมาหาสู่กันได้เหมือนยุคต้นๆ

เมื่อมนุษย์ทำเรื่องผิดให้กลายเป็นถูก เช่น ดื่มสุรา เล่นการพนัน คบชู้ และคดโกงกันเป็นปกติ จากเดิมที่มนุษย์มีความละอายไม่กล้าทำสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อกิเลสมากขึ้น ก็นิยมทำกันเป็นเรื่องปกติในสังคม การทำผิดให้เป็นถูก เช่นนี้มาเรื่อยๆ จึงเป็นเหตุให้กระแสบาปเคลื่อนแผ่นดินแยกออกจากกัน เพราะฉะนั้นในยุคนี้นายพรานจะไปจับกินรีมาถวายพระสุธนไม่ได้แล้ว เพราะวามมนุษย์ในยุคนี้ไม่สามารถเดินทางไปยังป่าหิมพานต์ได้ ยกเว้นแต่ผู้ที่มี

* ชมพูทวีป อุตตรกุรุทวีป ปุพพิเททวีป อปรโคยานทวีป

อาณภาพอันเกิดจากสมาธิ ซึ่งมีจำนวนไม่มาก และมักจะ
ปลีกตัวอยู่ในที่วิเวก ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ส่วนใหญ่ในยุค
ปัจจุบันจึงคิดว่า ป่าหิมพานต์เป็นเพียงแค่เรื่องราวใน
วรรณคดี

ป่าหิมพานต์นั้นเปรียบดังอุทยานของสวรรค์

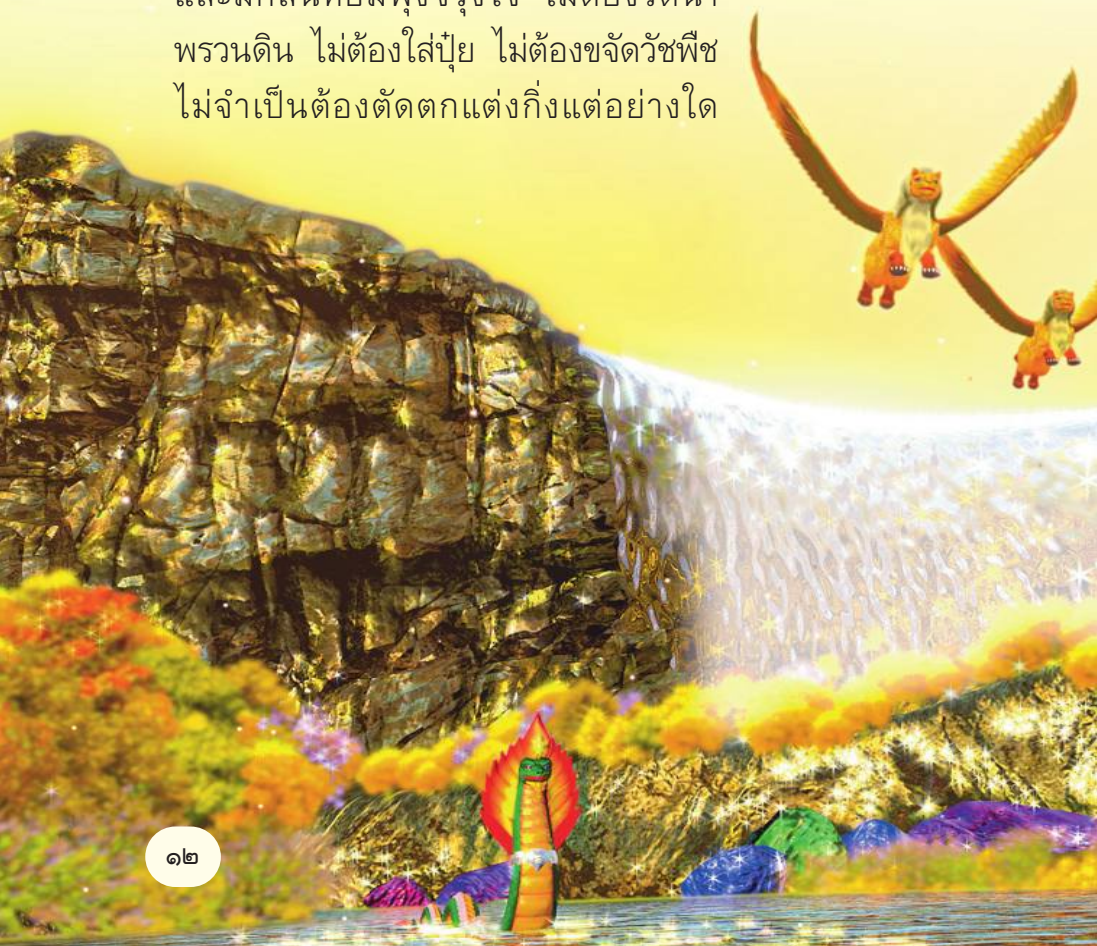
มนุษย์มีเขตอุทยานแห่งชาติในส่วนต่างๆ ของประเทศฉันใด
เทวดาทั้งหลายก็ถือว่า ป่าหิมพานต์เป็นอุทยานแห่งชาติของ
ชาวสวรรค์ฉันนั้น

อากาศที่ป่าหิมพานต์จะเป็นฤดูสบาย คือ ไม่ร้อนเกินไป
ไป ไม่หนาวเกินไป เป็นอุณหภูมิสบายๆ แต่ถึงกระนั้นที่นั่น
ก็มีฤดูกาล คือ ช่วงเวลาที่ดอกไม้แต่ละชนิดออกดอก เช่น
ในหนึ่งปี ต้นไม้ชนิดนี้จะออกดอก ๑ เดือน หรือ ๒ เดือน
หรือ ๓ เดือน เป็นต้น

เมื่อเทียบเวลากับโลกมนุษย์แล้ว ๑ วันในสวรรค์
ชั้นจาตุมหาราชิกาเท่ากับ ๕๐ ปี ในเมืองมนุษย์ ถ้า ๗ วัน
ของสวรรค์ชั้นนี้ก็เท่ากับ ๓๕๐ ปี ในเมืองมนุษย์

ทัศนียภาพในป่าหิมพานต์นั้นมีความงดงามอย่าง
เรานึกไม่ถึง ที่นั่นมีสวน มีสระน้ำ มีสัตว์ที่สวยงามราวกับ
เป็นต้นตระกูลของสัตว์ในโลกมนุษย์

ต้นไม้ ดอกไม้ ล้วนสวยงามสดงดงาม มีรัศมีเรืองรอง
และมีกลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจ ไม่ต้องรดน้ำ
พรวนดิน ไม่ต้องใส่ปุ๋ย ไม่ต้องขจัดวัชพืช
ไม่จำเป็นต้องตัดตกแต่งกิ่งแต่อย่างใด

เวลาที่ดอกไม้และใบไม้ร่วงหล่นจากต้น ก็ไม่ได้ร่วงลงมา
ทับถมกันเป็นปุ๋ยเหมือนกับต้นไม้ในเมืองมนุษย์ แต่ดอกไม้
และใบไม้ในป่าหิมพานต์จะค่อยๆ ร่วงลงมาแล้วหายไป
ขณะเดียวกันกับที่ดอกไม้ใหม่และใบใหม่จะค่อยๆ ผลิออกมา
แทนทันที นี่คือการอัศจรรย์ของภพทิพย์

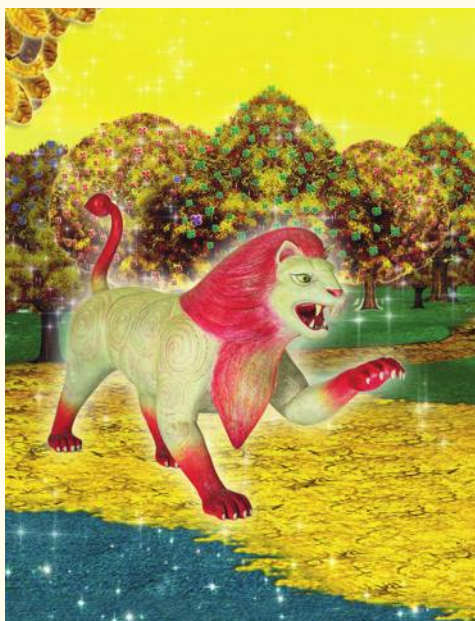
นอกจากนี้ยังมี**ต้นมักกะลีผลหรือนารีผล** ซึ่งเป็น
ไม้ผลที่มีชื่อเสียงโด่งดังจากเทวโลกมาถึงมนุษย์โลก ผลไม้
ชนิดนี้แม้รับประทานไม่ได้
แต่ทำไมจึงเป็นที่ต้องการ
ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจ น่าศึกษาเรียนรู้

สัตว์ป่าน่าชม

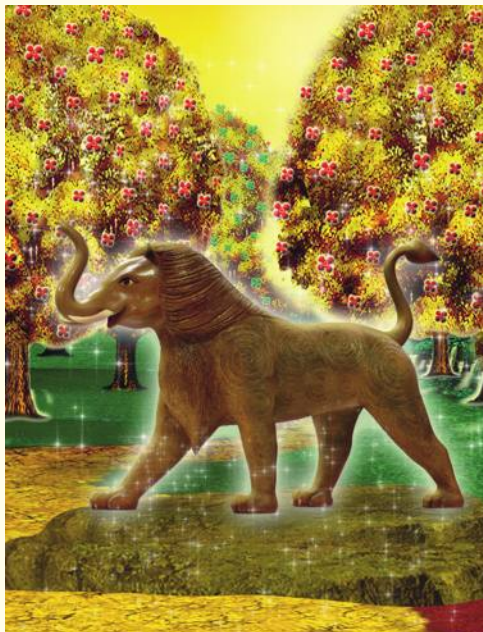
ถ้าเราอ่านวรรณคดีหรือเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับ ป่าหิมพานต์ ก็คงจะคุ้นเคยกับคำว่า สัตว์ในวรรณคดี แต่หลายคนไม่เชื่อว่า มีจริง จึงเรียกว่าเป็นสัตว์ในเทพนิยาย บ้างก็นำมาวาดภาพ แกะสลัก หรือทำเป็นรูปปั้นตามจินตนาการที่ได้จากเรื่องราวในวรรณคดี แต่ความเป็นจริงแล้วสัตว์เหล่านี้มีอยู่จริง เช่น

ไกรสรราชสีห์ เป็นเจ้าป่าหิมพานต์ รูปร่างสง่างามมาก กินช้างได้ ลำตัวมีขนสีขาว ปลายขนมีสีแดง ถ้าดู

ด้านหน้า แผงเส้นขนรอบคอเป็นสีแดง แต่ไม่ยุ่งเหยิงเหมือน
สิงโตในเมืองมนุษย์ ขนของไกรสรราชสีห์ขดอย่างเรียบร้อย
วนเป็นขดใหญ่หมุนขวาตามเข็มนาฬิกา วนเป็นเกลียวขึ้นไป
บนหลัง ส่วนหางจะไม่ทิ้งตัวลงแบบสิงโตในเมืองมนุษย์
หางของไกรสรราชสีห์นั้นเหมือนกับก้านดอกบัวที่ยกชูขึ้น
สวยสง่างามมาก

คชสีห์ เป็นราชสีห์กับช้างผสมกัน โดยส่วนหัว
จะเป็นช้าง แต่ตัวเป็นราชสีห์ สวมกันได้สนิท ผสมผสาน
กลมกลืนกันอย่างลงตัว เหมือนคนไทยแต่งงานกับชาว
ต่างชาติ เมื่อมีบุตรด้วยกัน ก็มีลักษณะผสมผสานกันไป

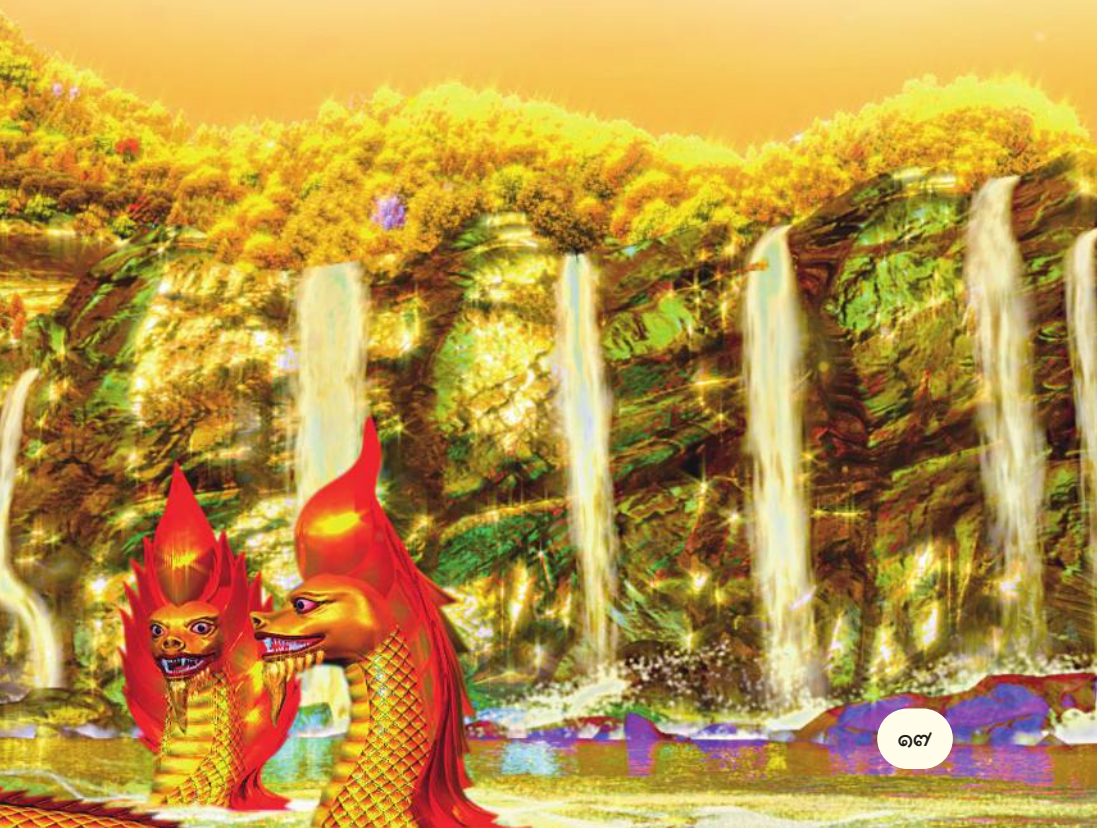

การผสมผสานลักษณะของสัตว์ป่าหิมพานต์นี้ ดูแล้ว
ไม่เหมือนสัตว์ประหลาดอย่างอสูรกาย เช่น ตัวเป็นไก่ หัว
เป็นหมู เพราะสัตว์ป่าหิมพานต์มีลักษณะกลมกลืนสง่างาม

นาคราชสีห์ เป็นพยานรักซึ่งเกิดจากพญานาคกับ
ราชสีห์ ลักษณะของนาคราชสีห์ คือ มีส่วนหน้าเป็นนาค มี
หางเป็นนาค ตัวเป็นราชสีห์ แต่มีเกล็ดเป็นนาค งามอาจ สวย
สง่างาม

สัตว์ในป่าหิมพานต์เหล่านี้ตัว
ใหญ่มาก ในป่าหิมพานต์ยังมีสัตว์
แปลกๆ ที่สวยงามอย่างนี้อีกมากมาย
ขณะเดียวกันสัตว์แปลกๆ ในภพอสูร
หรืออสูรกายก็มีอยู่มากมายเช่นกัน
แต่ไม่น่าดูน่าชมเหมือนสัตว์ในป่า
หิมพานต์

ตอนที่ ๒
ชาวป่า
หิมพานต์

คนธรรพ์

คนธรรพ์ คือ อติตมมนุษย์พวกสายศิลป์ ชอบร้องรำ ทำเพลง การประพันธ์ กวีนิพนธ์ วรรณกรรม มี ๓ ประเภท

คนธรรพ์ชั้นสูง อย่างท่านปัญจสิขเทวบุตร ที่อยู่ในสายการปกครองของท่านท้าวธตรฐ ทำหน้าที่เล่นดนตรีเพื่อสร้างความบันเทิงให้แก่พระอินทร์ ผู้เป็นเทวราชาของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

คนธรรพ์ชั้นกลาง เกิดอยู่ในป่าหิมพานต์ เป็นบริวารของคนธรรพ์ชั้นสูง มีวิมานซ้อนอยู่ในต้นไม้ของป่าหิมพานต์ คนธรรพ์บางชนิดเกิดที่รากแก้วของต้นไม้ วิมานเขาจะซ้อนอยู่ข้างใน บ้างก็เกิดบริเวณลำต้น เกิดบนคาบคเปลือก ใบ หรือดอกไม้มาก็ตกได้ในทุกส่วนของต้นไม้ ซึ่งจะมีวิมานซ้อนอยู่ คนธรรพ์จะเกิดแบบโอปปาติกะ คือ แวบโตขึ้นมาเลย โดยไม่ต้องมีพ่อแม่

ถ้าจะถามว่า ในต้นนารีผลมีคนธรรพ์มาเกิดไหม คำตอบ คือ ไม่มี เพราะคนธรรพ์จะเกิดในไม้หอม และไม่ไปเกิดในต้นนารีผล

คนธรรพ์ชั้นล่าง อยู่ในโลกมนุษย์ ลิงอยู่ตามต้นไม้ เช่น รุกขเทวาที่มีวิมานอยู่บนต้นไม้ เช่น ผีนางตะเคียน นางตานี เป็นต้น เหล่านี้คือคนธรรพ์ชั้นล่าง

เครื่องดนตรีของคนธรรพ์

คนธรรพ์มีหลายประเภท เช่น ประเภทที่ชอบเล่นดนตรี เครื่องดนตรีของคนธรรพ์มีอยู่มากมายมหาศาล มีลักษณะ หลากหลายนับพันนับหมื่นแบบที่ไม่ซ้ำกัน ถ้าเป็นของยักษ์ ก็อีกอย่างหนึ่ง ของวิญญู ครุฑ นาค ก็ต่างแบบกันออกไป

คนธรรพ์มีตั้งแต่คนธรรพ์ระดับร้ายรำเรื่อยไป (ระดับ ทั่วไป) จนกระทั่งเป็นคนธรรพ์ชั้นสูง ส่วนเครื่องดนตรี

ประเภทดีด สี ตี เป่า บางชิ้นก็มีลักษณะคล้ายกับเครื่องดนตรีในโลกมนุษย์ เช่น

พิณทองรูปดอกบัวตูม เป็นพิณทองที่คล้ายดอกบัวตูมกว่า

พิณพญานาค ที่มีลักษณะโค้งเป็นรูปพญานาค ให้เสียงกังวาน ยามดีดจะมีเสียงและแสง ให้ทั้งความไพเราะและความสวยงาม

พิณทองรูปดอกบัวตูม

พิณพญานาค

ซอทองคำสามสาย

กลองสองหน้า

กลองรำมะนา

ซอทองคำสามสาย เป็นเครื่องดนตรีประเภทสี มีลักษณะคล้ายดอกบัวตูมที่นำมาทำเป็นซอ

กลองสองหน้า เป็นกลองทองคำที่ประดับรัตนชาติ

กลองรำมะนา เป็นกลองสั้นชนิดหนึ่งประดับรัตนชาติ

กลองสั้น

เปี๊ยกทองคำ

ขลุ่ยทองคำ

กลองสั้น รูปร่างเหมือนกลองยาวแต่สั้นลง ทรงป้อมๆ

เปี๊ยกทองคำ รูปร่างคล้ายเปี๊ยกในโลกมนุษย์ แต่ทำด้วยทอง

ขลุ่ยทองคำ ใช้ผิวเหมือนเวลาเล่นฟลูต

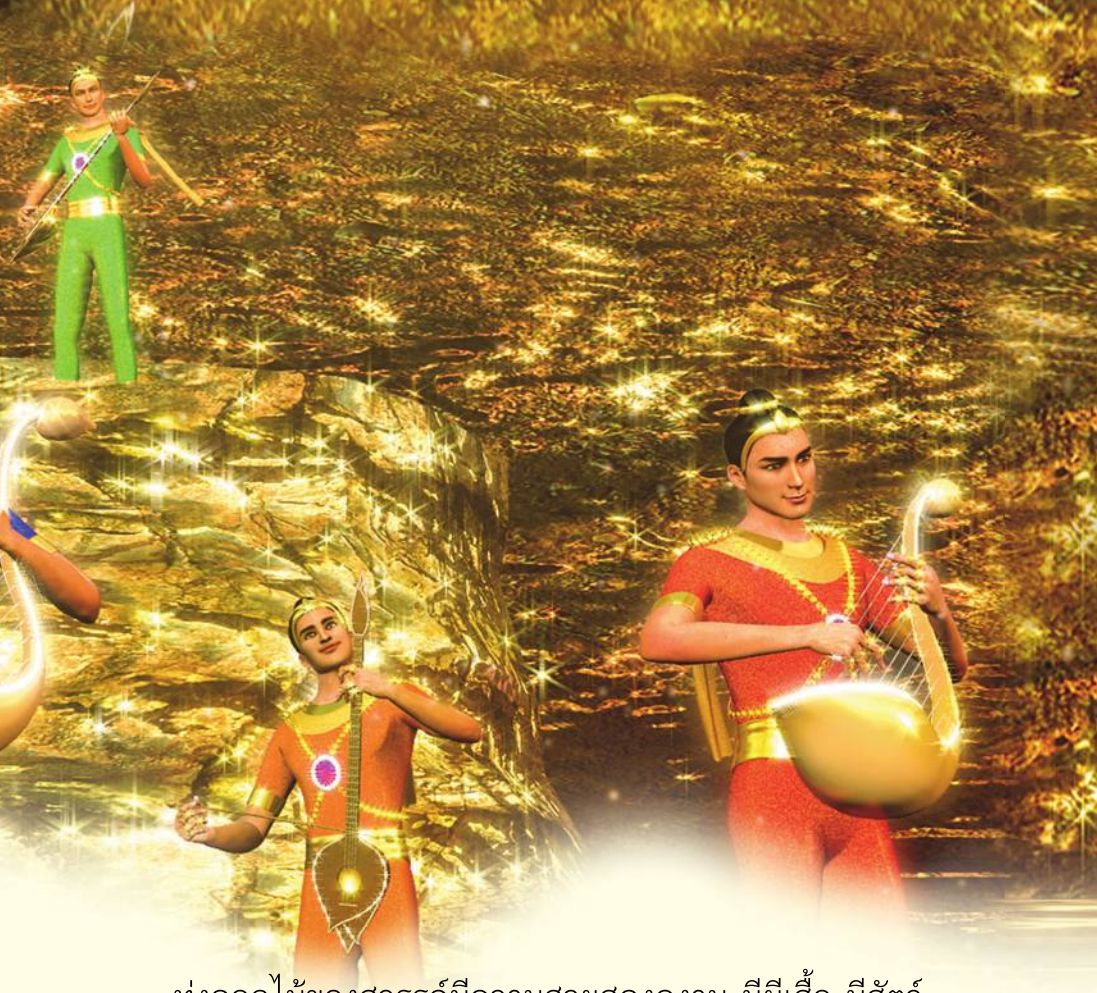
แตรทองคำ

แตรทองคำ เป็นแตร ๓ ชั้น แตกต่างจากแตรในเมือง
มนุษย์ซึ่งเป็นแตรชั้นเดียว

วงดนตรีของคนธรรพ์นั้น เปรียบง่ายๆ ว่า ถ้าวางเล็ก
จะคล้ายกับวงมโหรีของไทย แต่ถ้าวางใหญ่ก็จะคล้ายกับ
วงซิมโฟนีออร์เคสตราของฝรั่ง ซึ่งเขาจะเล่นกันในทุ่ง ในสวน
ดอกไม้

สวนของป่าหิมพานต์ บางช่วงจะเป็นทุ่งดอกไม้หลากสี
คนธรรพ์จะร้องรำทำเพลง ร่ายรำหลากหลายลีลา ชีวิตบนสวรรค์
นั้นช่างสดชื่น มีแต่สิ่งทีเพิลิดเพลिनทั้งนั้น เล่นมโหรีกัน
เป็นหมู่ เล่นดนตรีไป ร้องรำทำเพลงไป ในทุ่งดอกไม้หลากสี

ทุ่งดอกไม้ของสวรรค์มีความสวยงามดงาม มีผีเสื้อ มีสัตว์
ที่เป็นทิพย์ มีกลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจอบอวลยิ่งนัก

คนธรรมดาที่เป็นนางรำ จะร่ายรำด้วยลีลาที่สวยงาม
พลั่วไหว รวากับจะล่องลอยไปในอากาศ คนธรรมดาจะเป็น
นักดนตรี คนธรรมดาหญิงเป็นนักร้อง ร้องไปด้วยเต้นไปด้วย
กับนางระบำ ตามกันเป็นขบวนอยู่ในทุ่งดอกไม้ พวกเขาร้อง
ไปเต้นไปหลากหลายลีลาด้วยความสุข บางทีก็มีนักร้องที่
ร้องเดี่ยว นางระบำก็แสดงลีลา กัน ไม่มีใครดูก็ดูกันเอง

ตรงกลางขบวนเป็นเหล่านักดนตรีที่กำลังบรรเลงดนตรี บรรดานักดนตรีคนธรรมะมีทั้งที่เป็นกลุ่มเล็กๆ และกลุ่มใหญ่ๆ มีผู้ร่วมขบวนเป็นพัน เป็นหมื่น เป็นแสน หรือมากกว่านั้น

ท้ายขบวนจะเป็นกลุ่มนางรำที่มีท่าเต้นอ่อนช้อยสวยงาม เดินไปก็เก็บดอกไม้ไป บางทีก็เก็บจากสองข้างทางมาร้อยเป็นพวงมาลัย แล้วนำมาคล้องคอให้นักร้อง เหมือนในเมืองมนุษย์ และตามคล้องคอให้นักเต้นทั้งหลายด้วย

ขนาดสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นล่างยังมีความสุขและสวยงามถึงเพียงนี้ บนสวรรค์มีแต่ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่ต้องโดนจับกรอกน้ำทองแดงหรือ

น้ำกรรร้อนให้ทุกข์ทรมานเหมือนในนรก เพราะฉะนั้น
สวรรค์ดีกว่านรกแน่นอน

คนธรรมดาที่เป็นนักร้อง ไม่ต้องใช้ไมโครโฟน ไม่ต้องมี
ไฟสปอตไลท์ส่องหน้า แต่ละชุดของเขาสวยงาม หวานแหว
มีจำนวนมากมายไม่ซ้ำแบบกันเลย ถ้านำมารวบรวมก็จะได้
เป็นเล่มเลยทีเดียว

คนธรรมดาเขาน่ารัก ผ้าพันของเขาจะหวานแหวว เก๋ๆ เท่ๆ
ไม่เหมือนผ้าพาดบ่าของวิทยากร คนธรรมดาจะดูสำอองหน้อย
เป็นสิ่งสำออง ทำล่อยหน้าล่อยตาเวลาตีกลอง เอียงหน้า
เอียงตากันสนุกสนาน

นักร้องคนธรรมพ์จะร้องและเต้นไปพร้อมๆ กับนักรับรำ ร้องรำทำเพลง เต้นไปด้วยกัน นักดนตรีก็เพลิดเพลินเล่นกันไปเรื่อย คล้องพวงมาลัยดอกไม้กันไปถึงท้ายขบวน คล้องไปรำไป เขาไม่ได้หยุดให้คล้องก่อนแล้วค่อยรำ แต่จะรำไปด้วย คล้องไปด้วย ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะทุกอย่างจะต้องเข้ากับจังหวะดนตรี เพราะฉะนั้นเขาต้องมีจังหวะให้เข้าไปสวมไปคล้อง

ลีลาของคนธรรมพ์สวยพลีว มีความพร้อมเพรียงกัน นักร้องที่เป็นชุดชั้นล่างจะต้องไปฝึกหัดร้องชั้นกลางก่อน ต้องฝึกซ้อมร้อง ซ้อมเต้นรำ พอเป็นนักร้องชั้นสูงก็ต้องไปฝึกต่ออีก ต้องซ้อมให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก จนกระทั่งถึงระดับที่จะได้เข้าเฝ้าท้าวธตธรรพ์ หนึ่งในท้าวมหาราชทั้ง ๔ ซึ่งเป็นผู้ปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ส่วนเครื่องดนตรีก็จะมี ความวิจิตรพิสดารเพิ่มขึ้นด้วย เรียกได้ว่าถ้าจะแสดงให้เจ้านายดูก็ต้องเป็นระดับชั้นหนึ่ง ส่วนชั้นสองนี้ยังเอาไว้ข้างล่างก่อน

วิทยากร

นอกจากคนธรรม์แล้ว ป่าหิมพานต์ยังมีประชากรอีกกลุ่มหนึ่ง เรียกว่า **“วิทยากร”** ซึ่งอยู่ในสายการปกครองของท้าวมถธรรฐ ทั้งคนธรรม์และวิทยากรจะเรียนเกี่ยวกับเรื่องมนตร์ เขามีเวทมนตร์และคาถาอาคม สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ตามธรรมชาติ

วิทยากรเป็นพวกสายวิทย์ ศึกษาศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ โหราศาสตร์ ไสยศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การประดิษฐ์ เป็นต้น

วิทยากรจะอยู่ตามถ้ำ ถ้ำเงิน ถ้ำทอง ถ้ำแก้ว อยู่ในป่า
เป็นต้น เก่งเรื่องเวทมนตร์ มีหลายระดับ ทั้งชั้นสูง ชั้นกลาง
ชั้นล่าง ชั้นล่างจะอยู่ในโลกมนุษย์เรียกว่า “**ภุมเทวา**” เขา
จะรักษาวิชาของเขา เช่น วิชาเวทมนตร์ คาถาอาคมต่างๆ

ตามปกติแล้ว เมื่อวิทยากรทั้งหลายพบเจอกัน ก็มักจะ
ประลองฤทธิ์ เพื่อให้รู้ว่าใครมีวิชาสูงแค่ไหน ถ้าใครสู้ไม่ได้
จะยอมเป็นศิษย์ แล้วได้เรียนวิชาต่อ

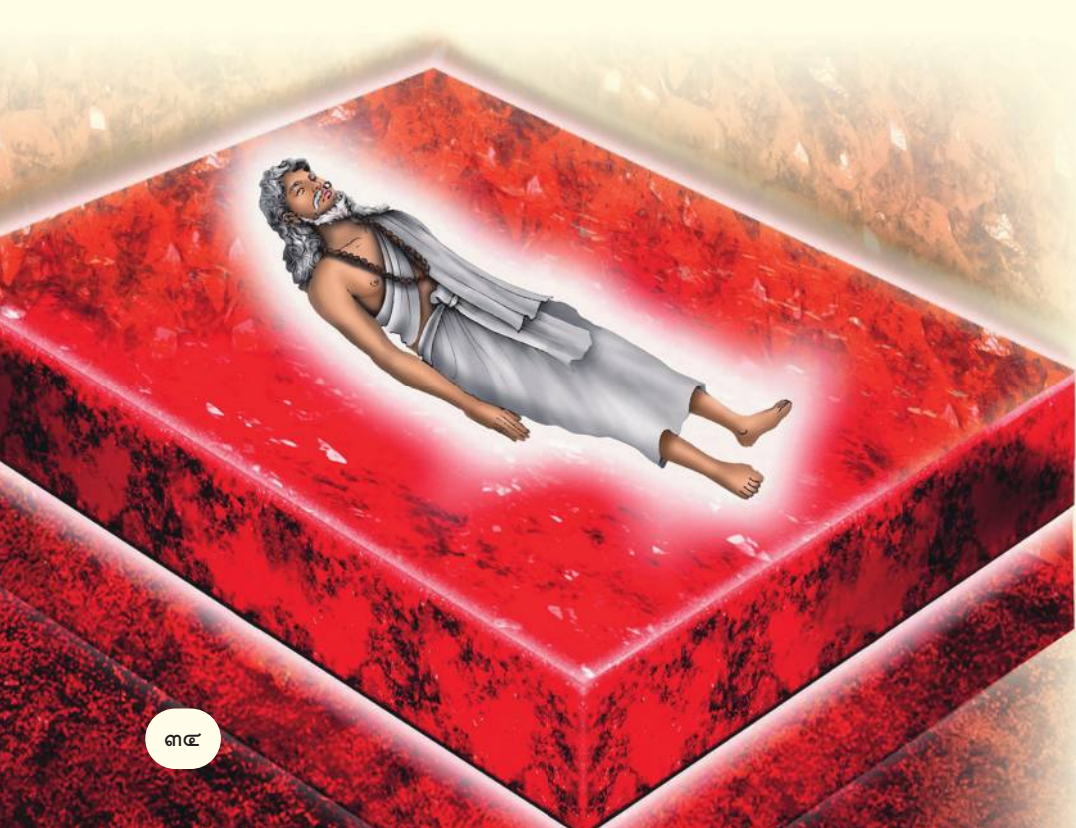

สมัยที่วิทยากรเหล่านี้เป็นมนุษย์ พวกนี้จะสนใจเรื่องวิทยาศาสตร์ทางใจ เช่น ไสยขาว ไสยดำ เวทมนตร์คาถา อาคม สามารถเสกใบไม้ให้เป็นนกได้ หรือสามารถเสกสิ่งต่างๆ ได้ ซึ่งปัจจุบันผู้ที่ทำอย่างนี้ได้ก็ยังมียู่มาก

วิทยากรบางพวกแต่งกายคล้ายพระธุดงค์ ห่มสีกรัก พวกนี้มักจะเคยเกิดเป็นพระที่ใจยังมีความกำหนดยินดีในกาม แต่ว่าข่มได้เมื่อทำสมาธิในระดับเห็นแสงสว่าง แต่ยังเข้าไม่ถึงรูปฌานสมาบัติ เป็นความสว่างที่ประกอบด้วยมนตร์ ชอบเวทมนตร์ เช่น มนต์ที่ทำให้เหาะได้ ลอยได้

บางท่านเมื่อหมดอายุขัยจากการเป็นมนุษย์ ถ้าบุญ
น้อยหน่อยก็ไปเกิดเอง ละโลกชุดไหนก็ไปเกิดใหม่ในชุดนั้น
แต่ถ้าหากมีบุญมาก เช่น ขณะยังมีชีวิตอยู่ชอบทำทาน เมื่อ
ไปเกิดเป็นวิทายาธ ใบหน้าก็จะหนุ่มขึ้น ถ้าไม่ให้ทาน เมื่อ
ไปเกิดใหม่ ใบหน้าก็จะแก่เท่าๆกับตอนละโลก

ถ้าตอนเป็นมนุษย์ ชอบฝึกกสิณสีแดง เมื่อละโลก
ก็ไปเกิดบนแท่นแก้วสีแดง ซึ่งเป็นรัตนชาติสีแดงเหมือน
ทับทิม เป็นต้น หรือไปเกิดในถ้ำทองแดง ถ้ำเหล็ก ถ้ำหิน
ถ้ำรัตนชาติสีม่วง ถ้ำรัตนชาติสีอื่นๆ ในป่าหิมพานต์

พบหัวหน้าเขต

เมื่อเกิดเป็นวิทยากรแล้ว ก็ชื่นชมสมบัติอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง จากนั้นหัวหน้าภาควิชาจะมาเชิญไปหาหัวหน้าเขต เพื่อตรวจสอบดูว่า เรียนมาถึงไหน คล้ายการสอบเข้ามหาวิทยาลัย มีการประลองวิชา และมีการจัดให้เข้าหมวดหมู่ว่า ภูมิรู้ ภูมิจิต ภูมิธรรม ระดับภูมิเท่านี้จะต้องไปเรียนกับสายนั้นสายนี้ เป็นต้น

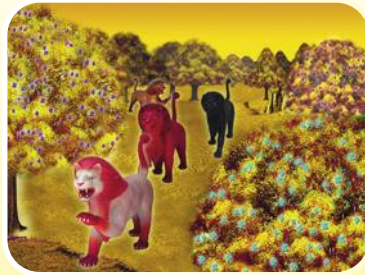
ถ้ามีบุญมาก เมื่อละโลกแล้วหัวหน้าภาควิชาจะมารับตัวไปอยู่ด้วย เป็นที่วิทยากรสายวิชานั้นๆ เช่น วิชาแปลงธาตุ ก็จะไปสายแปลงธาตุ วิชารักษาก็จะไปสายรักษา ซึ่งสายวิชาต่างๆ นี้มีมากมาย

เมื่อถึงเวลา หัวหน้าภาควิชาจะพาวิทยากรน้องใหม่ไปพบหัวหน้าเขต เพื่อไปสอบสัมภาษณ์ด้วยวิธีการแสดงฤทธิ์ให้ดู สู้กันด้วยฤทธิ์ เป็นฤทธิ์ทางใจ เรียกว่า มโนมยิทธิ ใช้ฤทธิ์เดชอานุภาพที่สั่งสมตอนยังเป็นมนุษย์มาประลองฤทธิ์กัน เพื่อจัดให้เข้ากับสายวิชาหรือเข้ากับครูที่จะมาสอน

สำหรับการเดินทางไปพบหัวหน้าเขตนั้นมีด้วยกันหลายแบบ ซึ่งพอจะยกตัวอย่างได้ดังนี้

แบบที่ ๑ เดินออกจากถ้ำเพียง ๒ ก้าว ก็แวบหายไป
เลย หัวหน้าภาควิชาจะนำมาถึงหัวหน้าเขต

แบบที่ ๒ เมื่อมาถึงปากถ้ำ หัวหน้าภาควิชาจะปรบมือ
แล้วราชสีห์ก็จะมาในทันที โดยจำนวนราชสีห์ที่มาจะเท่ากับ
จำนวนครั้งที่หัวหน้าภาควิชาปรบมือ เมื่อปรบมืออีกไครสร
ราชสีห์ก็มา ดิณราชสีห์ก็มา กาฬราชสีห์ก็มา บัณฑุราชสีห์

ก็มา นักพรตเพียงแค่ปรบมือเท่านั้น ลัตว์เหล่านี้จะมาทันที โดยปกติราชสีห์จะดุมาก แต่ราชสีห์จะรักและเชื่อฟังหัวหน้า ภาคิชาของวิทยากร ด้วยอำนาจแห่งมนตร์

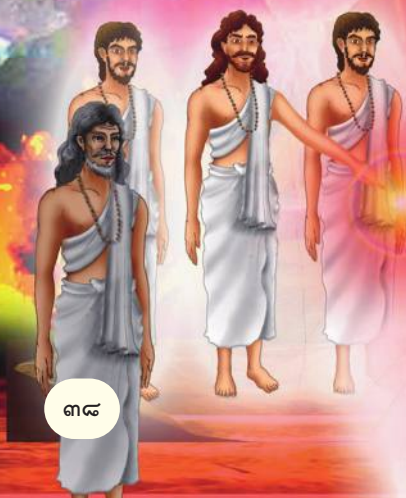
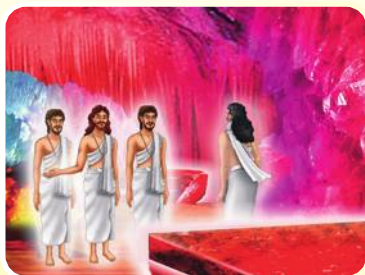
ไกรสรราชสีห์ เป็นเจ้าป่าหิมพานต์ที่ดุมาก เป็นลัตว์ กินเนื้อ กินช้างได้ อะไรที่เป็นเนื้อกินหมด รวมถึงลัตว์สวยๆ ในป่าหิมพานต์ก็กิน ไกรสรราชสีห์จะกลัwnักพรต

ดิณราชสีห์ มีพินเหมือนน่ว เป็นลัตว์กินหญ้า
กาฬราชสีห์, บัณฑุราชสีห์ เป็นลัตว์กินเนื้อ

ลัตว์หิมพานต์เหล่านี้มาเพื่อให้เหล่านักพรตชดขาว ใช้เป็นพาหนะในการเดินทาง นักพรตจะขี่ราชสีห์ไปที่ถ้ำของ หัวหน้าเขต

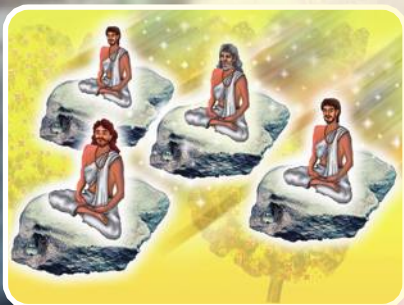
แบบที่ ๓ หัวหน้าภาควิชาจะเชิญตัววิทยากรใหม่เข้ามา
ในถ้ำ ซึ่งวิธีเชิญตัวก็มีหลายแบบ เช่น ชี้นำมาที่แท่นรัตนชาติ
ก็จะมีแสงสว่างเกิดขึ้นรอบๆ แท่น แล้วแท่นนั้นก็แยกออก
ตามจำนวนวิทยากร แล้วพากันไปหาหัวหน้าเขต

แบบที่ ๔ หัวหน้าภาควิชาเด็ดใบไม้หน้าถ้ำเท่ากับ
จำนวนวิทยากร และรายเวทซึ่งมีอยู่ในบทสวด ๓ ตำนาน
๑๒ ตำนาน แล้วโยนใบไม้ขึ้นในอากาศ จะมีแสงสว่างวาบ
เกิดขึ้น ใบไม้ก็จะเปลี่ยนเป็นนกอินทรีทันที แล้วเหล่าวิทยากร
ก็ขี่คอ นกอินทรีบินฉิวไปเลย

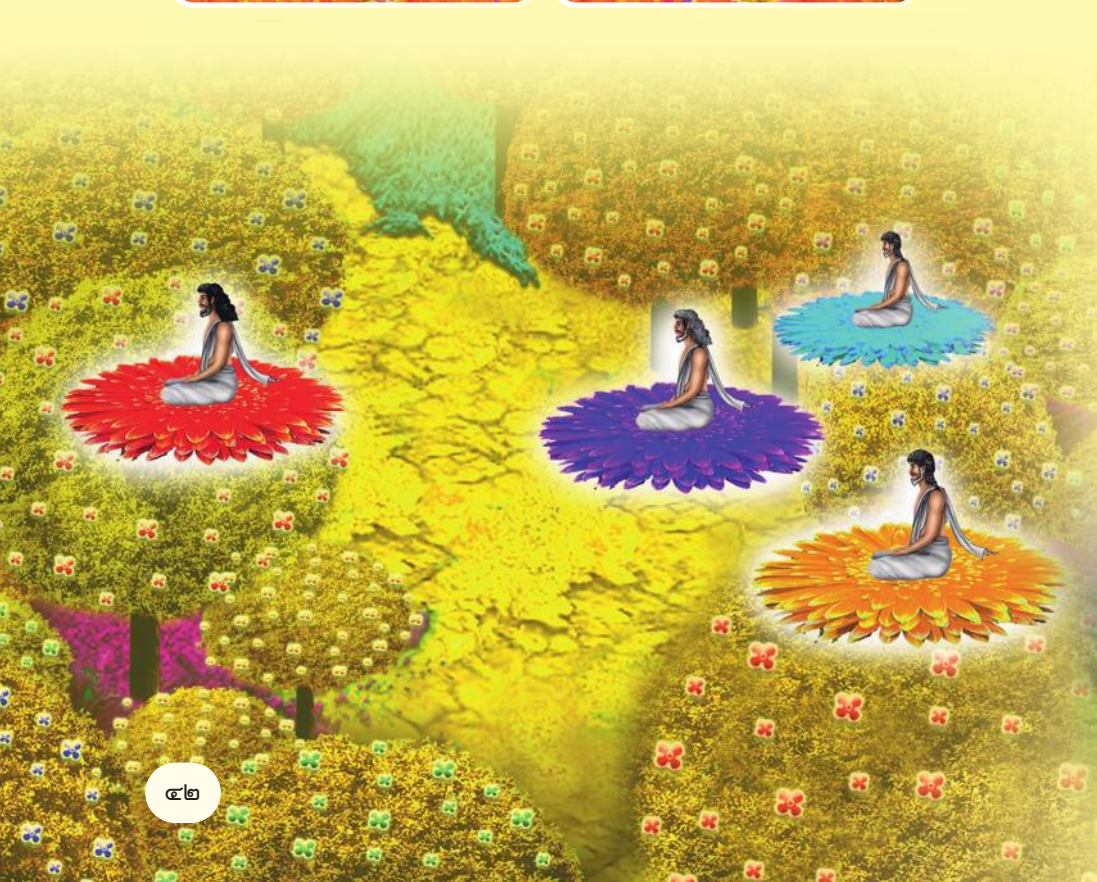
แบบที่ ๕ หัวหน้าภาควิชาจะมาเชิญไปรายงานตัว โดย
ชี้ไปทางแท่นหิน เกิดประกายวาบสีรุ้ง แท่นหินก็จะแยกตัว
ออกเท่ากับจำนวนวิทยากร แล้วพากันนั่งแท่นหินไปหา
หัวหน้าเขต

แบบที่ ๖ หัวหน้าภาควิชาชี้ไปที่ถ้ำทอง จะเกิดแสงสว่าง แล้วถ้ำทองจะแยกออกเป็นแท่นทองเท่ากับจำนวนวิทยากร แล้วทั้งหมดก็จะเดินทางกันด้วยแท่นทอง

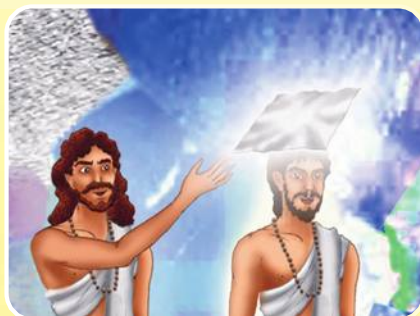

แบบที่ ๗ หัวหน้าภาควิชาพาเดินไปหน้าถ้ำรัตนชาติ
แล้วเด็ดดอกไม้หน้าถ้ำ ร่ายเวท จากนั้นโยนดอกไม้
ขึ้นไปในอากาศ จะเกิดแสงสว่าง ดอกไม้บานขยายใหญ่ขึ้น
แล้วหัวหน้าภาคและนักพรตใหม่ก็เดินทางโดยดอกไม้ทิพย์

แบบที่ ๘ ทั้งหมดไปยังปากถ้ำรัตนชาติ หั้วหน้าภาควิชา
หีบผ้าซึ่งเหมือนผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมาจากชายพก
จากนั้นก็ร่ายมนตร์แล้วโยนขึ้นไปในอากาศ จะเกิดแสงสว่าง
ที่ผ้าผืนนั้น แล้วผ้าผืนเล็กก็จะขยายเป็นผืนใหญ่ ทั้งหมดจะ
เดินทางไปด้วยกันเหมือนนั่งพรหมวิเศษ

ในความเป็นจริงแล้ว การเดินทางไปหาหัวหน้าเขตนั้น
มีหลายแบบมาก แต่ขอยกตัวอย่างมาเพียงแค่ ๘ แบบ
เท่านั้น และต่อจากนี้ก็จะมีการประลองฤทธิ์กัน

วิชาวิทย์

เมื่อครั้งที่วิทย์ยังเป็นมนุษย์ พวกเขามีความสามารถเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา เสกของ แปลงธาตุต่างๆ ได้ เช่น พวกที่ชอบฝึกกลืนสีแดง เขาจะนำดอกไม้สีแดงมาตั้งไว้ แล้วก็จำภาพ จากนั้นจึงหลับตาให้เห็นสีแดง ซึ่งตรงนี้ยังไม่ถึงขั้นฌาน เพียงแค่หลับตาเห็น พอเห็นสีแดงชัดก็ว่าคาถากำกับ ประเดี๋ยวเดียวก็กลายเป็นอะไรต่างๆ สารพัดอย่างนี้เรียกว่า **กลืนสีแดง**

บางพวกชอบแปลงธาตุ เรียกว่า **วิชาแปลงธาตุ** คือแปลงจากธาตุหนึ่งเป็นอีกธาตุหนึ่ง อย่างเช่นในเมืองมนุษย์ยังมีผู้ที่สามารถแปลงธาตุได้ โดยนำเทียนสีเหลืองขนาดเล็กกว่านิ้วก้อย เอามาห่อด้วยสิ่งที่คล้ายกับดินเหนียว แล้ววางลงตรงหน้า จากนั้นก็ว่าคาถาไม่เกิน ๒ นาที พอเทียนออกมาก็กลายเป็นทองคำอย่างน่าอัศจรรย์ พอถามว่าเป็นทองคำแท้ไหม เขาก็ตอบว่า เป็นทองแท้ แต่เป็นอยู่ไม่นานก็กลับกลายเป็นเทียนเหมือนเดิม

ในพระไตรปิฎกก็มีเรื่องราวเกี่ยวกับคนที่จับถ่านแล้วกลายเป็นทองคำ เรื่องมีอยู่ว่า เศรษฐีคนหนึ่งเป็นเจ้าของทองคำมากมาย แต่แล้ววันหนึ่ง ทองคำกลับกลายเป็นถ่าน เศรษฐีได้รับคำแนะนำจากผู้รู้ว่าให้นำถ่านเหล่านั้นไปกองขายที่ตลาด ถ้าใครเป็นผู้มีบุญมาจับต้องแล้วกลับกลายเป็นทองเหมือนเดิมได้ก็ให้รับมาเป็นสละไว้ ต่อมาเมื่อมีสาวน้อยคนหนึ่งผ่านมาเห็นเข้า เธอพูดขึ้นว่า “ทำไมลุงเอาทองคำมาวางขายเหมือนกับขายผักผลไม้อย่างนั้นล่ะ” เศรษฐีคนนั้นจึงซักถามสาวน้อยว่า ทองอยู่ตรงไหนบ้าง เพราะตนเองมองเห็นเป็นถ่าน ส่วนสาวน้อยมองเห็นเป็นทอง ด้วยบุญเก่าของเธอที่ทำเอาไว้ พอเธอจับถ่านเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นทองได้ การแปลงธาตุก็คล้ายๆ อย่างนี้

มีชายอีกคนหนึ่งสามารถแยกเหล็กไหลวาวๆ เงามๆ ได้ เขาจะวางเหล็กไหลไว้บนพานก่อน แล้วก็บริกรรมคาถาใน

๗ ตำนาน ๑๒ ตำนาน สักพักเหล็กไหลก็จะแยกตัวออกมา ขนาดเท่ากันแต่แบ่งออกเป็น ๒ ก้อน นี่ก็เป็นอีกตัวอย่างของ วิชาสายวิทยากร

อีกคนหนึ่ง สามารถถ่ายภาพลึงของที่อยู่ต่างจังหวัดได้ เขาบอกให้คนไปตัดกระดาดธรรมดาที่ใช้เขียนหนังสือมา แล้วก็เอาน้ำใส่ขัน เอากระดาดใส่ลงไปในขัน แล้วนึก ภาพต่างจังหวัด ประมาณ ๑ นาที พอยกกระดาดขึ้นมา กลับกลายเป็นเหมือนกระดาดที่อัดภาพสี นี่ก็เป็นวิชาของ วิทยากรเหมือนกัน

มือดีตพระรูปหนึ่ง เดิมเป็นพระธุดงค์ ตอนหลังเป็น พราวาส ตอนเดินธุดงค์เข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่ง ท่านเล่าว่า ขณะกำลังแสวงหาโมกขธรรม จู่ๆ ก็เห็นตาปะขาวนอน อยู่บนแท่นหิน ก็นึกว่าคนตาย จู่ๆ ตาปะขาวก็ลุกพรุดขึ้นมา และพูดว่า “กูนอนคอยมึงมาร้อยปี ต้องเรียนวิชา” ท่านบอก “ไม่เรียน จะไปเรียนโมกขธรรม” ตาปะขาวบอก “ไม่ได้ ต้องเรียน” วิชาที่เรียน เช่น มีหม้ออยู่ใบหนึ่ง พอใส่ข้าวสาร เอาเทียนใส่ ข้าวก็จะกลายเป็นข้าวสุก เทียนก็จะกลายเป็น หมูพะโล้

มีชวานาคนหนึ่งอยู่จังหวัดน่าน เขามีความสามารถ อย่างหนึ่ง สมมติว่านั่งกันอยู่อย่างนี้ ถ้าเขาถูกใจคนไหน เขาจะโยนผ้าเช็ดหน้าขึ้นไปในอากาศ พอผ้าตกลงมาถึงพื้น

ก็จะกลายเป็นกระต่ายน้อยวิ่งไปซุกบนตักคนนั้นเลย เหมือน
เล่นกลแต่ไม่ใช่กล อันนี้เขาเรียกมนตร์ แต่กลนั้นอีกอย่าง
หนึ่ง กลจะใช้วิธีการต่างๆ เพื่อความบันเทิง ถ้าหากเราจับ
ไม่ได้ก็แล้วกัน แต่ถ้าจับได้ก็ไม่ว่ากัน เพราะเขาบอกแล้วว่า
เพื่อความบันเทิง

แต่คาถานี้ไม่ใช่ เขาใช้วิทยาศาสตร์ทางใจในการ
แปลงธาตุ เช่น แปลงใบไม้เป็นนก ผักมะรุมนเป็นดวง ดอกไม้
เป็นแมลงภู่ บางทีเป็นเสือ เป็นโน่นเป็นนี่ เป็นอะไรต่างๆ ได้
ทั้งนั้น แปลงธาตุก็มี เรียกสัตว์ก็มี เขาสามารถซุ่มนุมนัตว์ได้
ไม่ว่ามันจะอยู่ที่ไหนก็ตาม เช่น อยากจะเรียกซุ่มนุมนก

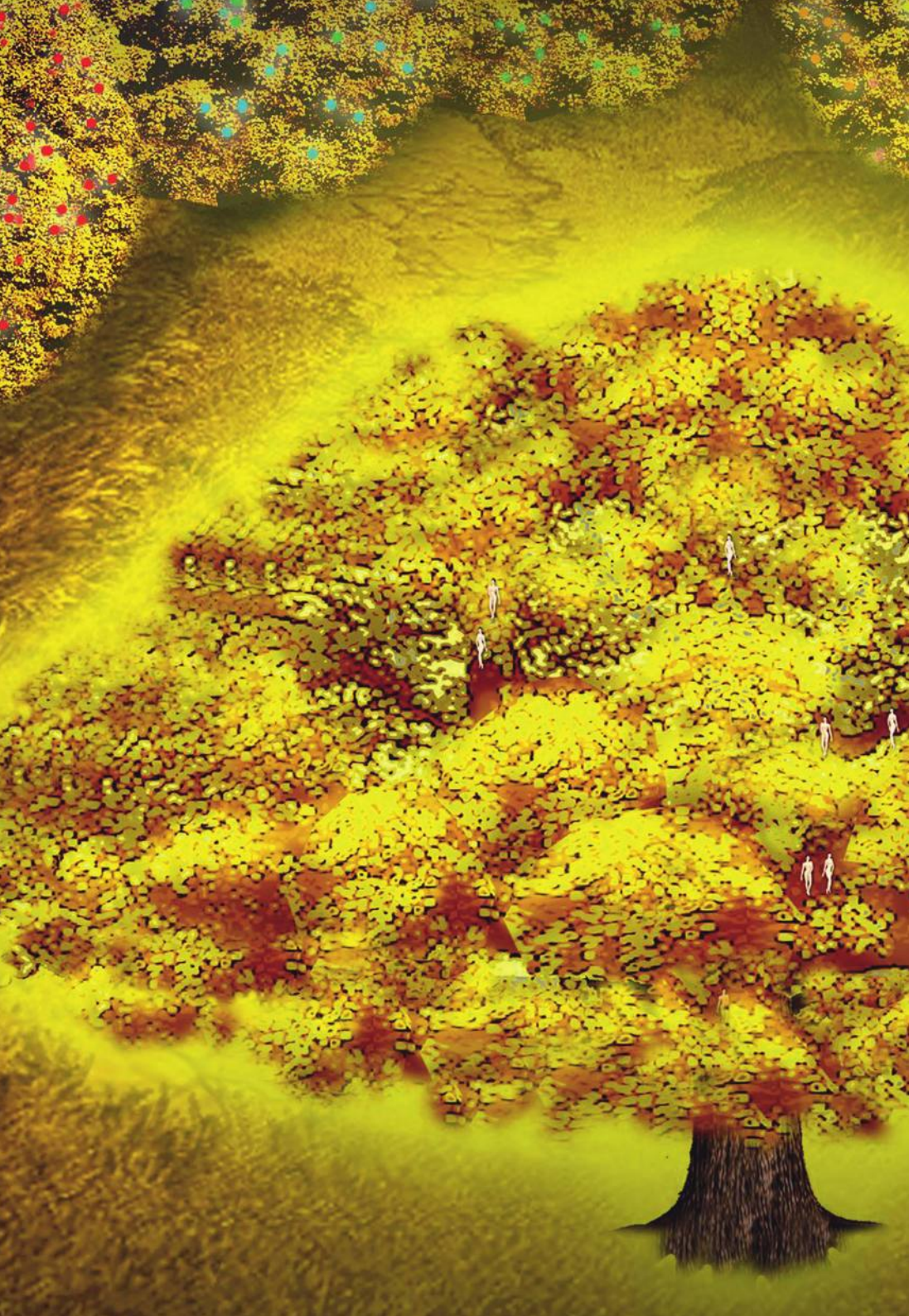

พอเขาบริการมาคาตาประเดี๋ยวเดียวฝูงนกก็มา นี่เป็นวิชาสาย
วิทยาธร

บางประเภทใช้ความรู้รักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หายได้
โดยมีมนตร์กำกับ เขาจะมีวิธีการรักษาในแบบของเขา ครั้งหนึ่ง
คุณยายอาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น สมัยตอนเป็นสาวๆ ท่าน
ถูกน้ำมันพราย เขาติดนิดเดียว แต่มันจะลามเป็นมันแผล็บ
ไปทั้งตัว ทำให้คิดถึงแต่คนติด ทั้งๆ ที่ไม่ได้รู้จักกัน และท่าน
ก็นอนชมอยู่

วันหนึ่ง มีแม่ชีท่านหนึ่งห่มสีกรักออกมาจากป่า มา
ถามว่า บ้านนี้ใช้ไหมที่ลูกสาวป่วยอยู่ แล้วก็ไปทำน้ำมันตร
มารักษาให้ น้ำมันก็ออกจากตัวหมดเลย คุณยายทองสุข
อยากจะขอเรียนวิชาด้วย จึงพูดขึ้นว่า “ยาย ช่วยสอนฉัน
หน่อยสิ ฉันอยากเรียน” แม่ชีบอกว่า “ไม่ได้หรอก หนูมีครู
แล้ว ครูเขาคอยหนูอยู่ อีกหน่อยหนูโตขึ้นจะได้ไปเรียนกับ
ครูคนนั้น เรียนแล้วหนูจะต้องมาสอนยายอีกด้วยซ้ำไป”

An aerial photograph of a river with a large island in the center. The island is covered in dense foliage with vibrant yellow and red leaves, suggesting autumn. Several small figures of people are visible on the island and along the riverbanks. The background shows a dense forest with green and yellow trees.

บทที่ ๓
มักกะลีผล
นารีผล

ต้นมักกะลีผล

มักกะลีผลเป็นต้นไม้ทิพย์ในป่าหิมพานต์ ซึ่งเป็นที่นิยมยินดีของผู้เหาะเหินเดินอากาศได้ คือ ผู้มีฤทธิ์ ทั้งเทวดา คนธรรพ์ นักพรตลัทธิอาณานิคม

ต้นไม้ทิพย์นี้จะขึ้นเป็นกลุ่มประปราย กระจายอยู่ทั่วป่าหิมพานต์ รอบๆ เขาพระสุเมรุ

ลำต้นมีสีน้ำตาลทองเป็นเงาเรียบระยับสวยงาม ส่วนใบจะเป็นพุ่มสีทองแพรวพราว เมื่อถึงฤดูกาลจะมีมักกะลีผลห้อยอยู่เต็มไปหมด

ใน ๑ ปี ต้นมักกะลีผลจะออกดอกออกผลเพียงครั้งเดียว ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม่แน่นอนเท่าไร เริ่มตั้งแต่ผลิดอกตูมจนกระทั่งเป็นดอกบานนั้นใช้เวลา ๑ เดือนของสวรรค์

จากดอกบานจนกลายเป็นนารีผลก็ใช้เวลาอีก ๑ เดือน ส่วนอีก ๑ เดือนที่เหลือเป็นช่วงที่มักกะลีผลจะหลุดจากขั้ว ซึ่งแต่ละผลจะหลุดจากขั้วไม่พร้อมกัน และเมื่อผลหลุดจาก ขั้วลงมาแล้ว จะคงสภาพอยู่ได้เพียง ๗ วันสวรรค์เท่านั้น

เมื่อเทียบเวลาบนสวรรค์ชั้นนี้กับเวลาบนโลกมนุษย์ เวลา ๕๐ ปีในเมืองมนุษย์จะเท่ากับ ๑ วันของเขา ถ้า ๗ วัน บนสวรรค์ก็จะเท่ากับ ๓๕๐ ปีในเมืองมนุษย์ นับจากที่ต้น มักกะลีผลผลิดอกตูม ๑ เดือน ก็คือ ๑,๕๐๐ ปีมนุษย์ ต่อมา เริ่มเจริญเติบโตจากดอกกลายเป็นผลใช้เวลาอีก ๑ เดือน ก็รวมได้ ๓,๐๐๐ ปีมนุษย์ กว่าที่ผลจะสุกงอมได้ที่ต้องรอ ไปอีก ๑,๕๐๐ ปีมนุษย์ รวมทั้งหมดประมาณ ๔,๕๐๐ ปี

หอมหวานชวนเซย์

ยามที่มักกะลีผลผลิจากขั้วตูมๆ นั้น จะมีกลิ่นหอมหวาน ชวนรัญจวนใจ เมื่อเริ่มแย้มบานจะทวีความหอมมากยิ่งขึ้น

และในยามที่ดอกบานเต็มที่ ก็จะส่งกลิ่นหอมพุ่งจนกลบ
กลิ่นดอกไม้อื่นใดทั้งสิ้น มีแต่เพียงกลิ่นมักกะลีผล
เท่านั้นที่หอมตลบอบอวลไปทั่วทั้งป่า

ที่สำคัญคือ กลิ่นนี้เป็นความหอมอันแสนพิเศษ เป็น
ความหอมที่เย้ายวน ไร้ใจ ชวนให้เกิดความกำหนัดยินดี
ทำให้ผู้ที่ได้กลิ่นหอมนี้เกิดกามราคะได้

ต้นมักกะลีผลในป่าหิมพานต์ มีดอกซึ่งมีกลิ่นหอม
แตกต่างจากกลิ่นหอมของดอกไม้ใดๆ ในโลกนี้ เป็นกลิ่น
ที่**หอมเกินกว่ากลิ่นของดอกไม้ทุกชนิดบนโลกมนุษย์** ซึ่ง
ความหอมหวานสุดพิเศษนี้จะชวนให้เกิดความกำหนัดยินดี
ทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้ม อยากจะมีคู่รัก

หากจะเปรียบกลิ่นดอกมักกะลีผลกับกลิ่นน้ำหอมใดๆ
ในโลก แม้เป็นกลิ่นของน้ำหอมชั้นเลิศ ก็ไม่อาจเทียบเทียม

ความหอมของดอกมักกะลีผลได้ เพราะมนุษย์ไม่สามารถ
ทำน้ำหอมให้หอมได้ถึงขั้นนั้น

แม้นดอกยังหอมถึงเพียงนี้ ก็ลองจินตนาการดูเถิดว่า
ผลจะหอมสักเพียงใด

ผู้สนใจมักกะลีผล

ยามดอกมักกะลีผลส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว ก็จะมีผู้สนใจ
กลิ่นอันแสนพิเศษนี้อย่างมากมาย แม้ว่าผู้ที่สนใจจะมี
หลากหลายประเภท แต่ทั้งหมดต่างก็มุ่งมายังต้นมักกะลีผล
ด้วยความปีติยินดี และต่างล้วนมีความกำหนดในกามเช่น
เดียวกัน พวกที่มีฤทธิ์ก็เหาะกันมา เช่น พวกคนธรรพ์ทั้ง
ชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นล่าง ที่ได้กลิ่นก็เหาะมายังต้นมักกะลีผล

พวกวิยาธรรก็เหาะมา เทวดาพวกนี้สามารถเหาะได้โดยไม่ต้องมีปีก และไม่ได้เหาะแบบซูเปอร์แมน แต่เป็นการเหาะด้วยฤทธิ์

นักพรตลัทธิ พวกนี้มีเวทมนตร์ มีคาถาอาคมต่างๆ เมื่อได้กลิ่นหอมอันเฝ้าชวนก็รู้สึกสนใจ เพราะว่ายังเป็นนักพรตที่มีตบะอ่อน หากมีตบะแก่กล้าก็จะสามารถอดทนต่อกลิ่นอันเฝ้าชวนนี้ได้และไม่สนใจ เนื่องจากไม่มีความกำหนดในกาม

ฤๅษีที่ขึ้นไปจากเมืองมนุษย์มีทั้งฤๅษีที่เป็นกายมนุษย์ และที่เป็นกายละเอียด

ฤๅษีที่เป็นกายมนุษย์ คือ ฤๅษีที่ได้ฌานสมาบัติ เป็นผู้มีฤทธิ์ จึงขึ้นไปได้ด้วยกายหยาบ ไม่ได้ถอดกายขึ้นไป เป็นการทํากายให้เบาเท่ากับใจ โดยเอากายและใจมารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วฝึกจนกระทั่งกายนั้นเบาเท่ากับใจ พอนี้ก็จะไปที่ไหน ก็ไปได้ แต่ประเภทนี้จะเป็นฤๅษีที่ตบะยังอ่อน ยังปฏิบัติได้ไม่ถึงรูปฌาน แต่เขาจะมีวิชาที่เรียกว่า **“จูปัตถาระ”** คือ การนั่งสมาธิจนได้แสงสว่าง แล้วจะต้องมีมนตร์ มีครู พอเขาท่องมนตร์ ครูก็จะมาช่วยทำให้เหาะได้

ฤๅษีที่เป็นกายละเอียด เมื่อได้กลิ่นหอมอันเย้ายวนใจ
ก็จะตามขึ้นไป เพราะว่าตบะยังอ่อนอยู่ ยังไม่แก่กล้า

ส่วนฤๅษีที่มีตบะแก่กล้านั้นจะไม่สนใจสิ่งเย้ายวน

ตบะแก่กล้า หมายถึง การปฏิบัติธรรมจนได้รูปฌาน
สมาบัติ ซึ่งจะเลยความรู้สึกเรื่องกามราคะ คือ ไม่มีความยินดี
ในสุขสัมผัสหรือความสุขแบบชาวโลก แต่จะยินดีอยู่ในฌาน
สมาบัติ เพราะดับนิวรณ์ทั้ง ๕ ได้ ซึ่งไม่ใช่ว่ากามราคะ
จะหมดสิ้นไป เพียงแค่วาระจับไว้ได้ชั่วคราว เปรียบได้กับ
การนำก้อนหินไปทับต้นหญ้า ดูผิวเผินอาจเข้าใจว่า ต้นหญ้า
ตายไปแล้ว แต่ความจริงคือต้นหญ้ายังไม่งอกขึ้นมาใหม่
เท่านั้นเอง หากเรายกก้อนหินนั้นออก ต้นหญ้างก็จะเจริญ
งอกงามขึ้นมา แม้ฤๅษีที่มีตบะแก่กล้า อยู่ในฌานสมาบัติ
ท่านจะไม่มีความรู้สึกยินดี แต่ท่านก็จะประมาทไม่ได้

ล้อมรอลุ่น

ผู้ที่อยากได้มักกะลีผลเขามากันมากมาย มาเฝ้ารออยู่ที่โคนต้น คอยแหงนดู รอวันที่ผลไม้จะเปลี่ยนจากดอกกลายเป็นผลอันสุกงอม เฝ้าชะเง้อและชี้ชวนกันให้ดูว่า ดอกนั้นเป็นอย่างนี้ ดอกนี้เป็นอย่างนั้น ต่างรอคอยกันด้วยความชื่นชม

บรรดาผู้ที่มาเฝ้ารอทั้งหลาย ต่างรอคอยกันด้วยใจระทึก เฝ้ารอวันที่ดอกมักกะลีจะกลายเป็นผลที่สุกงอม ระหว่างนี้ก็พูดคุยสนทนากันด้วยความเบิกบาน โดยไม่มีการขัดแย้งกันเลย เพราะผู้ที่มาเฝ้ารอนั้นต่างมีรสนิยมนเดียวกัน เป็นพวกเดิม พวกเก่า ที่มาเฝ้ารอเก็บมักกะลีผลกันทุกปี ส่วนพวกที่เกิดใหม่ก็บอกต่อๆ และพากันมา

บางพวก เช่น ฤๅษี ก็เฝ้าเลี้ยงแลอยู่ในถ้ำนานว่า ดอกไม้ที่ตนรอคอยนั้นบานหรือยัง อย่าลืมนะว่าเวลา ๑,๕๐๐ ปี ที่ต้นมักกะสีผลจะเริ่มผลิตดอกเป็นเวลานานมากสำหรับมนุษย์ มนุษย์ทั่วไปไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้นานถึงเพียงนั้น แต่ที่ฤๅษีสามารถรอคอยได้ถึง ๑,๕๐๐ ปี ก็เพราะฤๅษีเป็นผู้มีอายุยืน หากได้มานสมาบัติแล้วอยู่ในถ้ำ ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้ถือศีลกินลม ไม่ต้องใช้ข้าวปลาอาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงร่างกาย สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยปีติ จึงมีอายุชั้ยยืนยาว

ถ้าเมื่อใดที่มนุษย์ไม่ได้ใช้อาหารเป็นสิ่งหล่อเลี้ยงร่างกาย แต่ใช้ธรรมปีติ หรือปีติในถ้ำ เป็นสิ่งหล่อเลี้ยงร่างกายแล้ว อายุของมนุษย์ก็จะยืนยาว มีคลื่นหัวใจที่สงบราบเรียบ ไม่มีขึ้น ไม่มีลง

ดังนั้น ในปัจจุบันที่มีผู้กล่าวว่า การตีมีไวน์ในปริมาณที่พอเหมาะจะช่วยป้องกันการเป็นโรคหัวใจ เพราะว่าไวน์จะทำให้หัวใจมีการสูบฉีดโลหิตได้ดีขึ้น หรือการเล่นการพนัน การไปสนามม้า เพื่อให้เกิดความสนุกลุ้นระทึก ตื่นเต้น โดยอ้างว่าเป็นการช่วยให้เลือดลมสูบฉีดได้ดีขึ้น แล้วจะทำให้มีโอกาเป็นโรคหัวใจลดลง มีอายุยืนยาวขึ้น คำกล่าวในลักษณะนี้จึงไม่เป็นความจริง เพราะการจะมีอายุชั้ยยืนยาวคลื่นหัวใจจะต้องราบเรียบ สงบนิ่ง

วันใดที่มนุษย์ไม่ต้องรับประทานอาหารหยาบ ร่างกาย
สามารถดำรงอยู่ได้ด้วยการถือศีลกินลมอย่างนั้น มนุษย์
จึงจะมีอายุยืน

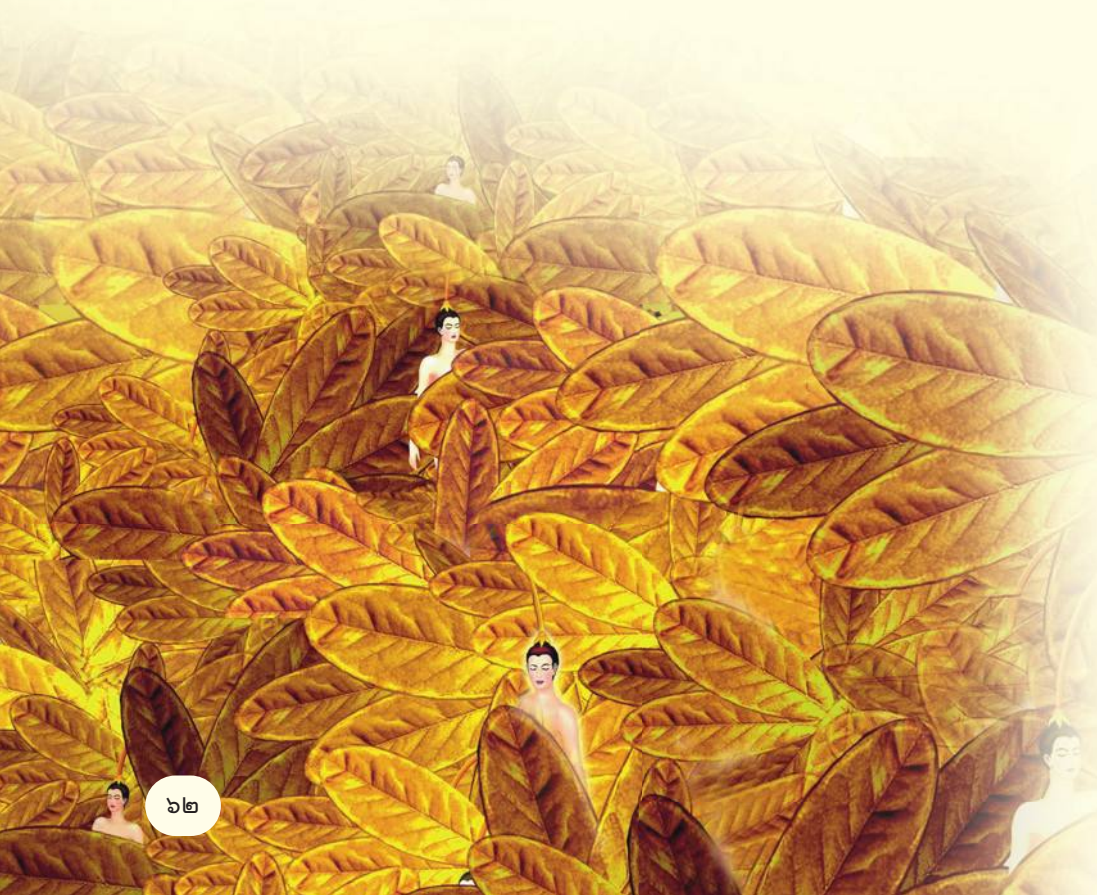
ปัญจสาขา

เมื่อเข้าเดือนที่ ๒ กลีบดอกก็เริ่มหลุดร่วง เผยให้เห็น
ผลภายใน คนธรรพ์ วิทยาธร เทวดา ที่มาเฝ้ารอนั้น ต่างก็
ชี้ชวนและพูดคุยกันว่า “โอ้ นั่นเกือบจะมีผลแล้ว” บ้างก็ว่า
“ดูสิ นั่นผลีออกมาเป็นปัญจสาขาแล้ว”

ปัญจสาขา คือ มีลักษณะเป็น ๕ ปุ่ม แต่ละปุ่มพร้อม
จะเติบโตกลายเป็นหัว เป็นแขน เป็นขา เหมือนเด็กทารก
แรกเกิด โดยส่วนที่เป็นหัวจะอยู่ตรงข้อซึ่งคล้ายกับข้อของ
ผลมังคุด แต่ประณีตสวยงามแบบรัตเกล้าของเทพธิดา ยาม
ที่สายลมพัดมากระทบ ร่างนั้นก็พลิวลมไปมา หลับตาพริ้ม
ตลอดเวลาเหมือนตุ๊กตา

มักกะลีผลหลับตาพริ้ม แล้วก็เจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ
เท่ากับเต็ววัย ๑๐ ขวบ มีแสงเรืองๆ อยู่ทั่วกาย แล้วเจริญ

เดิบโตเต็มวัยเป็นสาววัยแรกรุ่งน เพียบพร้อมไปด้วยความงาม
ที่มนุษย์และเทวดาต่างหลงใหลใฝ่หา ริมฝีปากสีชมพูเรื่อๆ
ผิวพรรณนั้นงามดุจกลีบดอกบัว ผิวสีชมพู ขนสีทอง ผุดผ่อง
ทั้งเรือนร่าง มีไอร่าน ละมุนละไม รูปร่างเหมือนเทพธิดา
เพียงแต่ไม่มีชีวิตจิตใจเหมือนเทพธิดา เพราะเธอคือผลไม้

แม้ว่ามักกะสีผลจะเป็นผลไม้ แต่ผิวสัมผัสไม่กระด้าง
แบบที่เราสัมผัสลูกอิน ลูกจัน หรือลูกมะม่วง ความรู้สึกจะ

ไม่ใช่แบบนั้น ผิวสัมผัสของมักกะลีผลจะทำให้เกิดสุขสัมผัส
คือ เวลาสัมผัสแล้วจะมีความสุข และมักกะลีผลจะมีความสุข
หอมตรึงใจตลอดเวลา ต่างจากมนุษย์ ถ้ามนุษย์ไม่ได้แปรงฟัน
ไม่ได้อาบน้ำ ไม่ได้สระผม หรือแม้จะอาบน้ำสระผมแต่
ไม่ประแป้ง ไม่ชโลมด้วยของหอม ปล่อยให้เหงื่อออก ก็ย่อม
มีกลิ่นอันสุดจะทน

หาวิเศษสายพันธุ์นี้ไม่มีอยู่ว่ะภายใน ไม่มีใครกระดุก
เป็นผลไม้สวรรค์ซึ่งข้างในมีธาตุสำเร็จที่หอมกรุ่น ต้องรอ
จนผลสุกงอมแล้วหล่นลงมาเองเท่านั้นจึงจะใช้ได้ เพราะฉะนั้น
ผู้ที่มาเฝ้ารอทั้งหลายก็จะรอคอยกันอย่างใจจดจ่อ ลึนระทึก
ว่า เมื่อไรผลจะหลุดจากขั้วสักที

เมื่อมักกะลีผลเริ่มสุกเต็มต้น แต่ละผลจะมีรูปร่าง
ใกล้เคียงกัน โดยมีความแตกต่างเพียงเล็กน้อยเหมือน
ผลไม้ สุกก็ไม่พร้อมกัน ใน ๑ เดือน จะทยอยสุก เริ่มสุก
ก็หมายความว่า ยังห้ามอยู่ ช่วงเวลานี้เองที่เป็นช่วงสำคัญ
ที่สุดแห่งการรอคอย เพราะผู้รอคอยต่างเฝ้าคอยมาเป็น
เวลายาวนานถึง ๓,๐๐๐ ปีมนุษย์ ดวงตาของผู้รอคอย
ทุกคู่จึงจ้องมองไปที่จุดหมายเดียวกัน

ช่วงเวลานี้ ผู้เฝ้ารอคอยทั้งหมดต่างก็รู้สึกคึกคัก กระปรี้กระเปร่าเป็นพิเศษ แว่ตาทุกคู่ฉายประกายแห่งความหวัง หัวใจทุกดวงเต็มเปี่ยมด้วยความใฝ่ฝันที่จะได้ครอบครอง มือทุกคู่ของผู้รอคอยพร้อมจะรองรับนารีผลไปเชยชมให้สมปรารถนา

ในที่สุด นารีผลก็หล่นลงมา... ร่างอัมมดงามค่อยๆ หลุดจากชั่วลงมาถึงละผล... ทีละผล

ศึกชิงม้กกะลีผล

เวลาผ่านไป การร่วงหล่นของม้กกะลีผลก็ลดลง
จำนวนม้กกะลีผลน้อยลงไปเรื่อยๆ จนดูบางตา แต่จำนวน
ผู้ปรารถนาที่จะครอบครองม้กกะลีผลนั้นกลับเพิ่มมากขึ้น
ดังนั้นเมื่อผลใดหล่นลงมา ก็จะได้รับ ความสนใจจากผู้รอคอย
เป็นอย่างมาก

แต่ครั้งที่ม้กกะลีผลหล่นลงมา ผู้รอคอยต่างไม่
รอช้าที่จะเข้าไปรับ ซึ่งทุกท่านมีความคิดเหมือนกัน นั่นคือ
ต้องการครอบครองม้กกะลีผลแต่เพียงผู้เดียว

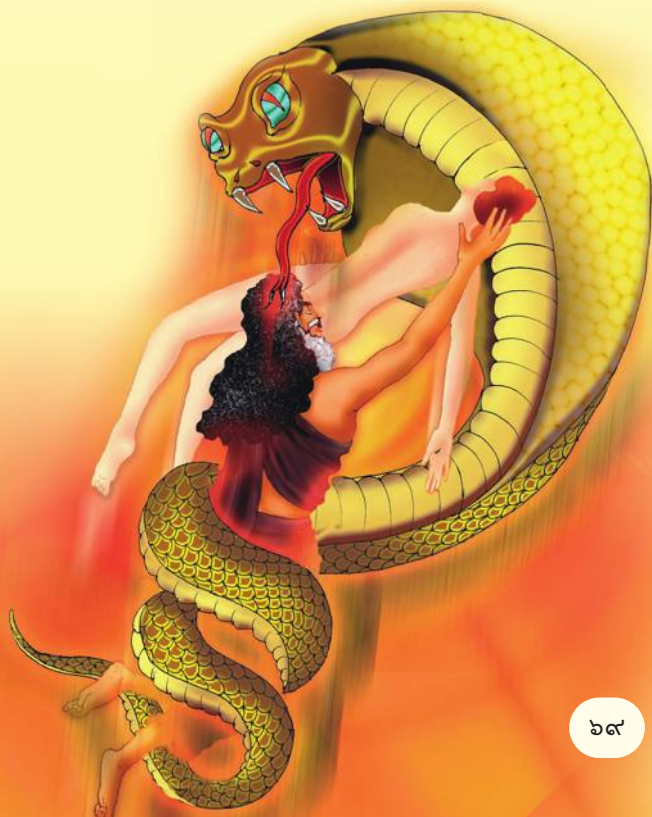

เมื่อปริมาณความต้องการกับปริมาณของสิ่งที่ต้องการ
ไม่สอดคล้องกัน การแย่งชิงสิ่งที่ต้องการจึงเกิดขึ้น ซึ่ง
แต่เดิมนั้น ผู้รอคอยต่างสมัครสมานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ชี้ชวนกันชมดอกมักกะสีผล ต่อมาเมื่อมักกะสีผลสุกงอม
ร่วงหล่นจนเหลือน้อยลง ก็เริ่มมีการแย่งชิง โดยยังไม่ถึง
ขั้นทะเลาะกัน แต่เมื่อมักกะสีผลเหลือน้อยลงไปอีก
ช่วงนี้จึงเริ่มมีการทะเลาะเบาะแว้งจนถึงกับต่อสู้กัน

ตัวอย่างเช่น ทันทีที่นักพรตห่มกรัก หนึ่งในผู้เฝ้ารอ
เห็นว่าผลไม้ที่ตนเฝ้ามานานหล่นลงมาแล้ว ก็เหาะ
เข้าไปรับมักกะสีผลก่อนใคร แต่ฤๅษีที่ห่มหนังเสือก็คิดว่า
ตนมีสิทธิ์จะครอบครองมักกะสีผลเช่นกัน เมื่อเป็นเช่นนี้
การชิงรักหักสวาทจึงเริ่มขึ้น!

ฤๅษีที่ห่มหนังเสือร้ายเวทแปลงร่างเป็นงูใหญ่สีทอง
พุ่งไปโอบรัดนักพรตหนุ่มกรัก ทำให้มักกะลีผลหล่นจากมือ
นักพรต แล้วฤๅษีในร่างงูก็รีบเข้าไปรับมักกะลีผลไว้ด้วย
พังพาน

แต่มีหรือที่นักพรตหมกักรักจะยอมแพ้ เขาแปลงกายเป็นนกอินทรีแล้วโฉบด้วยความเร็วเหนือเสียงไปยังงูใหญ่สีทอง เพื่อชิงมรกตกะลีผลที่อยู่บนพังพาน ทั้งสองต่อสู้กัน แต่งูใหญ่เสียเปรียบเพราะเป็นสัตว์ที่มีฤทธิ์น้อยกว่านกอินทรี เมื่อโดนกรงเล็บนกอินทรีเข้าก็ต้องยอมแพ้ ฤๅษีคลายมนตร์กลับคืนสู่ร่างเดิม โกรธหน้าดำหน้าแดงจนต้องจุกติ (ตาย)

การต่อสู้แย่งชิงที่ได้ต้นมรกตกะลีผลนั้นมีหลากหลายรูปแบบ มีทั้งการต่อสู้แบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม โดยแต่ละเหตุการณ์ที่ดำเนินไปล้วนมีความดุเดือดและน่าตื่นเต้น

ยิ่งกว่าหนังจีนกำลังภายใน หรือละครจักร ๆ วงศ์ ๆ อย่าง
เทียบกันไม่ได้

ยิ่งเวลาผ่านไป จำนวนมักกะลีผลก็ยิ่งลดน้อยลงเรื่อยๆ
มักกะลีผลหล่นลงมาผลเดียวก็หายไปรับกันทั้งหมดเลย เมื่อ
เป็นเช่นนี้ การประลองฤทธิ์จึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

อีกคู่หนึ่ง คือ วิทยาธรที่พาดหนังเสือกับนักพรต
ชูดขาว ซึ่งต่างฝ่ายต่างหมายจะชิงมังกะลีผลมาครองให้ได้
ไม่มีใครยอมกัน โดยทันทีที่มังกะลีผลหลุดลงมานั้น วิทยาธร
เป็นฝ่ายที่รับไว้ได้ นักพรตชูดขาวจึงแปลงกายเป็นเหยี่ยว
ใหญ่เพื่อเข้าไปชิงมังกะลีผลจากวิทยาธร ส่วนวิทยาธรได้
อุ้มมังกะลีผลแล้วก็รีบมุ่งหน้าสู่ถ้ำของตน โดยไม่ได้คิดเลยว่า
จะมีใครตามมาข้างหลัง

ในฉับพลัน! เหยี่ยวใหญ่ก็พุ่งมาเฉี่ยวโฉบมังกะลีผล
จากวิทยาธรไปได้อย่างรวดเร็ว วิทยาธรจึงร้ายเวทเป็น
เสือโคร่งบิน แล้วกระโจนเข้าไปไล่เหยี่ยวทันที ตะครุบเหยี่ยว
ด้วยกรงเล็บอันแหลมคม ทำให้มังกะลีผลหลุดจากกรงเล็บ
เหยี่ยว ขณะที่เหยี่ยวเสียหลักร่วงลงไป เสือโคร่งก็บินเข้าไป
ใช้แผ่นหลังของตนเข้ารองรับมังกะลีผลไว้ได้อย่างหวุดหวิด
และรีบกลับไปยังถ้ำของตนให้เร็วที่สุด

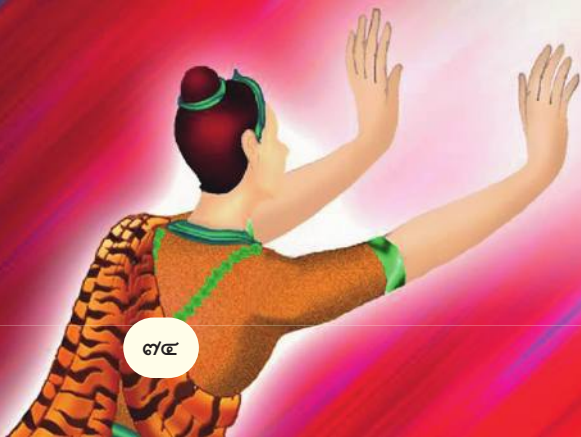
ฝ่ายเหยี่ยวใหญ่ เมื่อร่วงลงมาแล้วก็ไม่มีวันยอมแพ้
เด็ดขาด นักพรตชุดขาวในร่างเหยี่ยวใหญ่จึงร้ายเวท
แปลงร่างเป็นฝูงผีงบินตามเสือโคร่งไป ผีงทั้งฝูงบินอย่าง
รวดเร็วด้วยแรงปรารถนา

เมื่อตามมาทันเสือโคร่งบินที่มีมักกะสีผลพาดอยู่บน
กลางหลัง ก็รุ่มตอยปล่อยพิษเข้าที่ใบหน้าเสือ เสือโคร่งสู้กับ
ฝูงผีงไม่ได้ จึงกลับคืนสู่ร่างวิทยากร แล้วร้ายเวทปล่อยเพลิง
ไฟพุ่งออกจากฝ่ามือทั้งสอง หมายถึงเผาฝูงผีงให้หมดไหม้
กลายเป็นจุณ ผีงผีงนั้นแพ้ไฟจึงกลายร่างกลับคืนไปเป็น
นักพรตชุดขาว

ในปริบตาเดียว นักพรตชุดขาวก็ร้ายเวทปล่อยพลังน้ำ
จากฝ่ามือทั้งสองไปดับไฟ วิทยากรจึงร้ายเวทเสกลมพายุ
ออกจากฝ่ามือไปสู่กับพลังน้ำ เมื่อน้ำปะทะกับลมพายุก็ถูก
พายุพัดแตกกระเซ็น

นักพรตชุดขาวยังไม่ยอมแพ้ ร่ายเวทเป็นพายุกมุน
ที่ทวีอำนาจรุนแรงยิ่งขึ้น เมื่อพายุกมุนปะทะกับลมพายุลม
ธรรมดา ย่อมพ่ายแพ้ลมพายุกมุน พายุกมุนทวีความรุนแรง
ยิ่งขึ้น แล้วก็ดูวิथाธรที่พาดหนึ่งเสื่อเข้าไปตีลังกาหมุนตัว
อยู่ในกลางพายุ

ถึงกระนั้นวิทยากรก็ยังร้ายเวทเสกพายุหมุนที่รุนแรงกว่า มาสู้กับพายุหมุนของนักพรตชุตชาว พายุหมุนต่อพายุหมุนก็เคลื่อนตัวเข้าปะทะกัน ต่างฝ่ายต่างทำอะไรกันไม่ได้ เพราะฝีมือเสมอกัน ซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างก็โกรธซึ่งกันและกัน

พอความโกรธเพิ่มขึ้น หน้าก็เริ่มแดง โกรธหนักยิ่งขึ้นอีก
ก็เลยจุกติดด้วยกันทั้งคู่

ขณะที่นักพรตชุดขาวกับวิทยากรทดลองฤทธิ์กันอยู่
นั้น มักกะลีผลก็หล่นลงมาเรื่อยๆ หล่นลงมาๆ จนกระทบ
กับพื้นสวรรค์ **ทันทีที่กระทบพื้นก็เหวี่ยงไปเลย** ผู้หวังจะ
ครอบครองมัวแต่ทดลองฤทธิ์กัน พลันสิ่งที่ทั้งคู่ต้องการ
กลับมลายหายไป

เราจะเห็นได้ว่า แค่ว่าผลไม้เพียงผลเดียว เขาก็กับยอม
สละชีวิตต่อสู้แย่งชิงกัน ซึ่งการต่อสู้แย่งชิงนารีผลนั้น
วิทยาธรมองว่าแย่งกับวิทยาธรมองว่า คนธรรมดาที่จะแย่ง
กับคนธรรมดา เขาจะไม่ข้ามสายกัน เพราะวิทยาธรมองว่า
คนธรรมดาเหมือนเด็ก ๆ ถ้าวิทยาธรมองไปแย่งคนธรรมดา
ก็เหมือนกับไปรังแกเด็ก เสียศักดิ์ศรี ส่วนคนธรรมดาก็มอง
วิทยาธรมองเหมือนผู้อาวุโส จัดระดับกันด้วยฤทธิ์ เพราะ
ฉะนั้นเขาจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกัน นี่ก็เป็นเรื่องสังคมชาว
สวรรค์

เรื่องแย่งชิงผลไม้ ทำไมจึงกลายเป็นเรื่องใหญ่ ที่กลายเป็นเรื่องใหญ่ นั่นก็เพราะผู้หวังจะครอบครองผลไม้ นั้นยังหมกมุ่นอยู่กับเรื่องสุขสัมผัส ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับที่มนุษย์ยอมทุ่มชีวิต ยอมทุ่มทุกอย่างเพื่อระบบปลายประสาท ซึ่งในพวกกายละเอียดเขาก็มีความรู้สัมผัสคล้ายๆ กับปลายประสาทของมนุษย์อย่างนั้น แต่ของเขาจะดีกว่า เพราะภายในเขาไม่มีอวัยวะ ไม่มีตับไตไส้พุง ไม่มีเส้นเลือด ไม่มีเส้นเอ็น

เรื่องสุขสันต์นี้ เป็นเรื่องที่ติดกันไปถึงบนสวรรค์
ผู้รอคอยมักกะลีผลถึงกับยอมเสี่ยงตาย ยอมแลกชีวิตกับ
เรื่องสุขสันต์นี้

เมื่อมักกะลีผลลดจำนวนลงเรื่อยๆ หล่นลงมาเพียง
ผลเดียว แต่ขึ้นไปรับกันเป็นร้อย โดยคนที่อีกผลหนึ่งร่วง
ลงมา ก็มีนักพรตที่ใส่เสื้อแขนกระบอกสีดำสวมลูกประคำ
สีทองเข้ามารับผลไม้ผลนี้ไปได้ แต่วิทยากรที่พาดผ้าสีขาว
และวิทยากรที่พาดผ้าสีกรัก ผู้เฝ้ารอลงอยู่นั้น ต่างก็
ต้องการจะแย่งชิงมาเป็นของตน

วิทยากรที่พาดผ้าสีขาวจึงแปลงร่างเป็นเหยี่ยวสีน้ำเงิน
พุ่งเข้าใส่นักพรตที่ใส่เสื้อแขนกระบอกสีดำ เหยี่ยวบิน
เข้าไปโฉบมักกะสีผลหลุดจากมือนักพรต

วิทยากรที่พาผ้าสีกรักเห็นมักกะสีผลผูกเหยี่ยวโฉบ
ไปจิ้งรายเวทแปลงกายเป็น**หัสดีลิงค์**ตัวใหญ่ ตัวเป็นนก
หัวเป็นช้าง บินเฉี่ยวเข้าไปจู่โจมเหยี่ยวสีน้ำเงินจนมักกะสีผล
หลุดจากกรงเล็บเหยี่ยว แล้วหัสดีลิงค์ก็นำมักกะสีผลกลับ
ถ้ำของตน

นักพรตที่ได้มักกะลีผลคนแรกเห็นแล้วก็ไม่ยอม ด้วยคิดว่า ตนนั้นไปถึงก่อน สมควรที่จะได้เป็นผู้ครอบครอง นักพรตจึงถอดประจำออกมาขายเวทแล้วแปลงกายเป็น **สีหสกุณา** คือ ราชสีห์ที่สวยงามแต่ดุร้าย มีปีกเหมือนนก ขนสีน้ำตาลทอง ทั้งควบทั้งบิน กระโจนทะยานไล่ตามไปตืดๆ เมื่อตามมาทันก็ต่อสู้กันเป็นพัลวัน และแล้วสีหสกุณาก็ชิงมักกะลีผลมาไว้บนหลังของตนได้ด้วยลีลาอันสง่างาม

วิทยากรที่พาดผ้าสีขาวเห็นเหตุการณ์ดังนั้น ก็รู้ทันทีว่า
ตนสู้ไม่ได้ จึงร่ายเวทเรียกพวกวิทยากรที่พาดผ้าสีขาว
เหมือนกันให้มาช่วย คราวนี้มากันเป็นทีม จึงเกิดการสู้กัน
ระหว่างสายวิชา วิทยากรร่ายเวทกันเป็นหมู่เลย แปลงกาย
เป็น **ไกรสรสฤๅณา** เหาะกันมาเป็นทีมเลย สีหสฤๅณาเห็น
ดังนั้น จึงเรียกพวกของตนมาบ้าง เพื่อกอบกู้ศักดิ์ศรีของ
สายวิชา

เหล่าสี่หูสฤงหาจึงต้องเจอกับหมู่ไกรสรสฤงหาที่ไล่กวาด
เข้ามาล้อมพวกตนไว้ ซึ่งในขณะที่ซูลมุนกันอยู่ ก็มีวิหยาธร
ในร่างไกรสรสฤงหาตนหนึ่งออกจากฝูงเพื่อมาชิงมังกะลีผล
ไกรสรสฤงหาตนนั้นปล่อยให้เพื่อนสู้กันไป แล้วตนก็รีบเข้า
ไปรับมังกะลีผลไว้ได้ เมื่อพวกพ้องเห็นดังนี้แล้ว ก็หมด
อารมณ์ที่จะต่อสู้ในทันที ทีมไกรสรสฤงหาพากันไล่กวาด
เพื่อนตนนั้น เพราะเพื่อนออกไปเดี่ยวๆ อย่างนั้นมันไม่
ยุติธรรม ที่ไล่กวาดตามเพื่อนไปนี้ ไม่ใช่เพื่อไปคุ้มกัน แต่
ตามไปเพราะแต่ละตนก็อยากได้มังกะลีผลด้วย

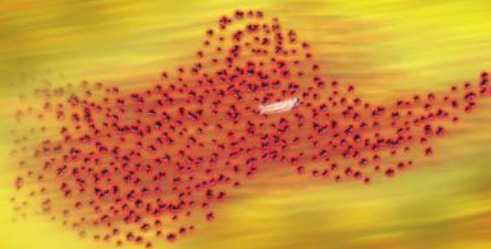
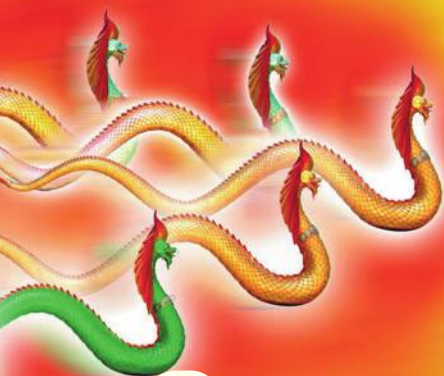
หัตถ์ดีลิ่งค์คืนร่างเป็นวิทยากรที่พาดผ้าสีกรักดั้งเดิม
แล้วรวมพวงรวมทีมมาอีกด้วยใจ ซึ่งทุกคนต่างก็พร้อมใจ
รายเวทแปลงกายเป็นต่อแตนฝูงใหญ่ซึ่งบินเร็วมาก บิน
ไล่กวาดไกรสรสกุณามาติดๆ ส่วนทีมไกรสรสกุณาก็ตามกวาด
เพื่อนไปโดยที่ไม่รู้เลยว่า ด้านหลังนั้น ต่อแตนกำลังตามมา
อีกเป็นฝูง

พอฝูงต่อแตนตามมาทัน ก็แยกย้ายกันโจมตีเข้าที่
ใบหน้าของไกรสรสกุณา ซึ่งแม้ว่าจะมีเขี้ยวมีเล็บ แต่ก็ไม่รู้
จะไปต่อสู้ตบตีกับต่อแตนอย่างไร ไม่รู้จะไปตีตรงไหน ฝูง
ต่อแตนส่วนหนึ่งก็โจมตีไกรสรสกุณา อีกส่วนหนึ่งบินไปแย่ง
ชิงมักกะลีผลมาได้

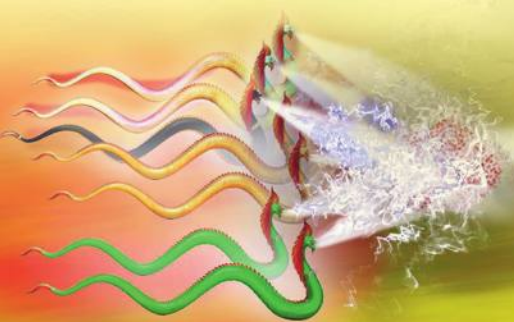
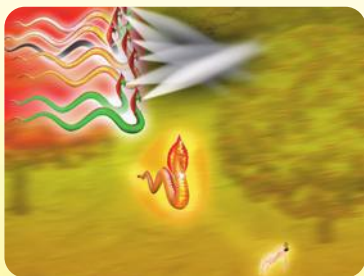

ถึงเวลานี้ ก็เป็นเรื่องของการต่อสู้ระหว่างสายวิธากัน
แล้ว ซึ่งตอนนี้มี ๓ ก๊กที่กำลังสู้กันอยู่

ขณะที่ทีมไกรสรสกุณาทำท่าจะพ่ายแพ้ฝูงต่อแต่นั้น
นักพรตก็ไม่ยอมแพ้ รวมถึงด้วยใจร้ายเวทเป็นพญานาค
บังหนควัน รีบไล่กวาดตามไป ฝูงต่อแต่นซึ่งกลัวพญานาค
บังหนควันก็ต้องยอมปล่อยมักกะลีผล

จากนั้น เหตุการณ์ก็วนกลับไปคล้ายรูปแบบเดิม คือ
พญานาคตัวหนึ่งปล่อยให้ทิมลุยกันต่อไป แต่ตนไม่รอช้า
รีบพุ่งไปรับม้กะลีผลติดพันกันไปเลย ทิมที่เหลือก็ไล่กวาด
กันเหมือนเดิม กามภพก็เป็นอย่างนี้

ครูเดียวก็เกิดการรวมพลังกันระหว่างวิทยารพาดผ้า
สีขาวกับวิทยารพาดผ้าสีกรัก ๒ ก็มารวมกัน ซึ่งแต่เดิม
สู้กัน ๓ ก็ก ตอนนี้อยู่เหลือ ๒ ก็แล้ว

วิทยารที่พาดผ้าสีขาวเริ่มร้ายเวทก่อน พอร้ายเวท
เสร็จก็โยนผ้าสีขาวขึ้นไปในอากาศ ผ่านนั้นได้กลายเป็น
แหทองคำ ฝ่ายวิทยารที่พาดผ้าสีกรักก็ร้ายเวทเช่นกัน โยน
ผ้าสีกรักขึ้นไปในอากาศ ผ่านนั้นได้กลายเป็นเชือกบ่วงबाट
จากนั้นทั้งแหทั้งบ่วงก็รัดพญานาคไว้เลย ทั้งรัดทั้งคลุมกัน
หนาแน่นจนกระทั่งพญานาคต้องปล่อยมักกะสีผลหล่นลง
มา

ในขณะที่มักกะลีผลกำลังร่วงลงมาเรื่อยๆ ก็มีฤาษี
คนหนึ่งเหาะมารับไว้ได้ทัน

แต่ทันใดนั้น วิทยาธรที่พาดผ้าสีกรักก็ได้เหาะตามมา
ด้วย ครั้นประเณินแล้วว่าคงจะไม่ทันฤาษี จึงหยิบลูกประคำ
ออกมาร่ายเวทเสกลมพายุออกมาจากฝ่ามือทั้งสองข้าง
ให้พัดไปยังฤาษี ผลก็คือ ฤาษีกับมักกะลีผลต้องลมพายุ
จึงพลัดจากกันไปคนละทาง แล้วมักกะลีผลก็ค่อยๆ ร่วง
ลงมา ในที่สุด มักกะลีผลก็ตกถึงพื้น!

ทันทีที่มักกะลีผลสัมผัสพื้น ผลก็ชำ เเหียว วิทยาธรที่
พาดผ้าสีกรักตามมารับไม่ทันก็โกรธ ภาพที่เห็นคือ มักกะลีผล
กำลังเหียวและกำลังย่อขนาดเล็กลงไปเรื่อยๆ ฤาษีเหาะตาม
ไปเห็นภาพเดียวกัน ทั้งสองจึงยืนดูมักกะลีผลโดยหมดอารมณ์
จะแย่งชิงกันอีกแล้ว

มักกะลีผลค่อยๆ เหี่ยวและมีขนาดเล็กลงๆ จนในที่สุดก็หายไป ฤๅษีเกิดความรู้สึกปลงสังเวช เพราะได้เห็นแล้วว่า สิ่งที่ยั่งยืนนั้น ในที่สุดก็เป็น **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** เกิดขึ้นตั้งอยู่ แล้วก็เสื่อมสลายหายไปในที่สุด

ฤๅษีเห็นแล้วก็คิดได้ว่า เราควรจะกลับเข้าไปนั่งสมาธิต่อดีกว่า จึงกลับไปนั่งหลับตาบำเพ็ญตบะ บำเพ็ญเพียรต่อหมดอารมณ์เลย แต่หมดอารมณ์แค่ปีเดียว ปีหน้าค่อยว่ากันใหม่ อย่างนี้คือเบื่อชั่วคราว ไม่ใช่เบื่อถาวร แต่ก็ยังดี เพราะ ๑ วันสวรรค์เท่ากับ ๕๐ ปีในเมืองมนุษย์ ดังนั้น ก็นับเป็นเวลา ๑๘,๒๕๐ ปีในเมืองมนุษย์ที่ฤๅษีจะกลับไปบำเพ็ญตบะต่อ ซึ่งการกลับไปครั้งนี้ ภาพมักกะลีผลที่เหี่ยวเหาก็ปรากฏชัดในญาณทัสนะตลอดเวลาเลย

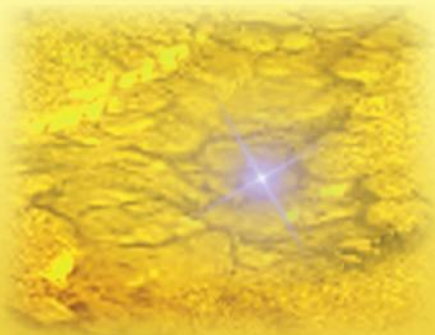

ส่วนนักพรตอีกคนหนึ่ง ยังปลงไม่ตก จึงกลับไปรอรับ
มักกะลีผลที่ต้นอีกครั้ง

พวกวิทยากรพาตผ้าสีกรักตามมาเห็นสภาพมักกะลีผล
ก็โกรธมาก แต่กลัวจู้จี้จึงระงับความโกรธไว้ได้ เมื่อระงับไว้
ได้จึงยังไม่จู้จี้ เพียงแค่แกล้งไปเท่านั้น

ส่วนตนหนึ่งโกรธจัดจนหน้าดำหน้าแดง จึงต้องจู้จี้
ลงไปเลย

เหล่านักพรตที่ใส่เสื้อแขนกระบอกสีดำ สวมประจำทอง
ก็โกรธมากเช่นเดียวกัน ระงับไม่ได้ก็จู้จี้ไปเป็นทีม หาก
ระงับความโกรธไว้ได้ก็ไม่เป็นไร แต่หากระงับเก็บไม่ได้
สภาพของตนก็จะแกล้งไปทันที

พวกที่จุติแล้วก็ไปตามกรรมของตัว บ้างก็ไปลงนรก บ้างก็ไปเป็นเปรต บ้างก็เป็นอสุรกาย บ้างเป็นสัตว์เดรัจฉาน บ้างเป็นมนุษย์ บ้างกลับมาเกิดเป็นวิยาธกรอีก บ้างก็ไปเกิดบนสวรรค์ ตามกำลังบุญบาปที่ได้สั่งสมไว้

ส่วนมักกะลีผลที่อยู่บนต้นนั้น ก็ยังคงมีผู้เฝ้ารอต่อไป เมื่ออีกผลหนึ่งร่วงหล่นลงมา คนธรรพ์ชุดสีเหลืองพาดผ้าสีแดงเหาะมารับไว้ได้ แต่ก็ตามมาด้วยคนธรรพ์ชุดสีเขียว พาดผ้าสีส้ม คนธรรพ์กับคนธรรพ์เหาะตามกันไป คนธรรพ์ชุดสีเขียวไล่เหาะตามไปแย่งมักกะลีผลมาจากคนธรรพ์ชุดสีเหลือง ซึ่งคนธรรพ์ชุดเหลืองแทนที่จะขัดขวางกลับทำนิ่งเฉย เหมือนรูปปั้นที่ลอยอยู่กลางอากาศ เป็นเพราะว่า

คนธรรพ์ชุดเขียวเขาร่ายเวทสะกดให้คนธรรพ์ชุดเหลืองขยับตัวไม่ได้นั่นเอง ซึ่งอย่างนี้นับว่าเป็นการร่ายเวทแบบเด็กๆ โดยคนธรรพ์ชุดเหลืองก็ได้แต่มองตามด้วยความเฉา เศร้า และเสียดายว่า ‘ไอ้มักกะสีผลของเรา เขาเอาไปแล้ว’

แล้วมักกะสีผลอีกผลหนึ่งก็ร่วงหล่นลงมา ทันทีที่คนธรรพ์ชุดสีแดงเหาะมารับไปได้ คนธรรพ์ชุดสีเขียวก็ตรงเข้าไปแย่ง แล้วคนธรรพ์ชุดสีม่วงก็ตามไปแย่งด้วย มีการร่ายเวท เสกผ้า ดัดพินเป็นมนตร์เรียกคชสีห์มาช่วยเสริมกำลัง ดัดพินร่ายเวทนำวิชาของตนมาต่อสู้กันเพื่อแย่งชิงมักกะสีผล แล้วต่อจากนั้นเหตุการณ์ก็จะเป็นไปลักษณะเดิม คือ **ต่อสู้แย่งชิงกันวนวนาย**

นี่เป็นศึกชิงมรกตกะลีผล ผลไม้ดั่งแห่งทวีภพ ซึ่งไม่น่าเชื่อว่า เพียงแค่ผลไม้จะแย่งกันอย่างจริงจัง โลกชิงกันทั้งวัน แต่ผลก็ไม่เข้า ไม่มีรอยขีดข่วน เพราะถึงแม้จะแย่งกัน แต่เขาก็จะระวังไม่ให้มันเข้าเลย

สู้กันไปสู้กันมาด้วยฤทธิ์ที่ดูเหมือนเรื่องเหลือเชื่อเกินจริง แต่เรื่องเหล่านี้ถือว่าเป็นวิทยาศาสตร์ทางใจ ซึ่งในช่วงแรกๆ นั้น เมื่อเหล่าคนธรรพ์ วิทยาธร รับมรกตกะลีผลได้แล้ว ต่างก็แวบไปยังเคหาของตน แต่เมื่อผลไม้เหลือน้อยลง พอรับได้แล้ว ยังไม่ทันแวบก็เกิดศึกชิงมรกตกะลีผลเช่นนี้ เพราะวามรกตกะลีผลจะเป็นของเฉพาะสำหรับผู้ที่เป็นเจ้าของเท่านั้น ผู้อื่นไม่สามารถเข้ามาเป็นเจ้าของร่วมกันได้

หากผู้ใดนำมังกะลีผลไปถึงเคหาของตนได้แล้ว ผู้อื่นก็จะไปแย่งชิงหรือก้าวล่วงเข้าไปในเขตนั้นไม่ได้ นี่เป็นกฎของสวรรค์ หากฝ่าฝืนข้ามล่วงเขตกันก็จะมีโทษ

ก่อนมังกะลีผลจะหลุดจากขั้วนั้น จะยังไม่มีใครหาะขึ้นไปเก็บ เพราะหากไปเก็บตอนนี้ ผลยังห่ามอยู่ ยังไม่สุก เมื่อสุกเต็มที่แล้วก็หลุดจากขั้วเอง ใบกี้จะหล่นตามมาด้วย

ตอนนี้ผู้ที่มาเฝ้ารอต่างก็มีหัวใจดวงเดียวกัน วันนี้สงบศึก ไม่รบกัน สายตาทุกคู่จ้องมองไปจุดเดียว เมื่อไรจะหลุดสักที ถ้าไม่ได้อยู่ใต้ต้นไม้นี้ เหตุการณ์จะเป็นอีกแบบหนึ่ง แต่พออยู่ใต้ต้นไม้ี้ จะไม่มีการขัดคอขัดใจกันเลย

อัมกลัฏวิมาน

ผู้ที่มาเผาคอยทั้งหลาย เมื่อรอรับผลไม้ไม่ได้สำเร็จแล้ว ต่างก็อัมผลไม้เพื่อนำไปในวิมานของตน เวลาเราเห็น คนธรรพ์อัมผลไม้แบบนี้แล้วก็พอจะเข้าใจ แต่พอเห็น วิทยาธรรมาอัมผลไม้แล้ว เริ่มจะไม่ค่อยเข้าใจ เพราะว่า วิทยาธรรมาอยู่ในเพศเหมือนนักบวช แต่ทำไมยังมาเล่นตุ๊กตา ผลไม้แบบนี้ จึงจำเป็นต้องให้พวกเรารู้จักเขาว่า เขาไม่ใช่ นักบวช แต่ว่าชอบเพศนี้ เพราะรู้สึกว่ามันปลอดภัย

เพราะฉะนั้น อย่าไปคิดอะไรมาก อัมผลไม้ก็เหมือน อัมแดงโม ชมพู่ มะม่วง ทูเรียน แต่ว่าผลไม้บนสวรรค์นั้นมี รูปร่างเป็นอย่างนี้เท่านั้นเอง บางคน บางตน บางท่านอัม ๒ ผลก็มี ๓ ผลก็มี ตั้งใจจะเอาไปตนไว้

คนธรรพ์และวิทยาธรรมาไม่ได้เป็นเช่นนี้ไปเสียทั้งหมด บางกลุ่มเป็นผู้ที่มีความยินดีในกามรุนแรง บางกลุ่มก็เป็น ผู้ที่พ้นแล้ว ไประดับลดหลั่นกันลงมา เช่น บางกลุ่มยังเป็นผู้ที่มีความยินดีในกามอยู่ แต่เห็นภัยในวัฏสงสารก็มาบวช หรือผู้กำลังจะหมดกรรมก็อยู่เป็นโสด บางกลุ่มก็พอใจที่จะ มีสามีหรือมีภรรยาเพียงคนเดียว คือ รักเดียวใจเดียว

พวกหลายใจประเภทรักหลายคนก็มี ถัดมาก็พวกที่ขอให้เป็นมนุษย์เท่านั้นเป็นใช้ได้ แต่ถ้าพวกที่มีกรรมก็จะมีความยินดีในเพศเดียวกัน ถ้ามีความกำหนดยินดีในกามมากกว่านั้น ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นมนุษย์ จะเป็นสัตว์ก็ได้ ถ้ายิ่งไปกว่านั้นอีกก็คือ ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่มีชีวิต จะเป็นสิ่งของก็ได้ ผลไม้มักกะลีผลนี้ก็คือว่าเป็นสิ่งของชนิดหนึ่ง

เป็นเรื่องที่น่าคิดเหมือนกันว่า ทำไมจึงมีต้นมักกะลีผลที่ป่าหิมพานต์ ต้นไม้นี้มีมาตั้งแต่เมื่อไร ใครเป็นผู้ปลูก ถ้าเราทอนกิ่งเอามาปลูกในเมืองมนุษย์บ้างจะเป็นอย่างไร ที่มีผลไม้ทำท่าส่อถึงกายสูกงอมเต็มต้น

ถามว่า ผลไม้นี้เราจะนำเมล็ดมาปลูกได้ไหม คำตอบก็คือ ไม่ได้ เพราะว่าต้นไม้นี้เป็นของทิพย์ ซึ่งมีเฉพาะในป่าหิมพานต์ ถ้าอยากไปเห็น ก็ต้องทำใจหยุดใจนิ่งกันให้ดีให้ใจใสๆ

เมื่อมักกะลีผลที่สูกงอมร่วงลงมาจากต้น ผู้ที่รอรับได้แล้วก็จะไม่คุ้ยกันเลย ต่างรีบเหาะกลับวิมานของตน นำกลับเคหาไปเลย เช่น ที่ถ้าเงิน ถ้าทอง ถ้าแก้ว เป็นต้น

คนธรรพ์ วิทยาธรทั้งหลาย เมื่อได้ผลไม้ทิพย์แล้ว ต่างก็อุ้มมักกะลีผลกลับวิมานของตน

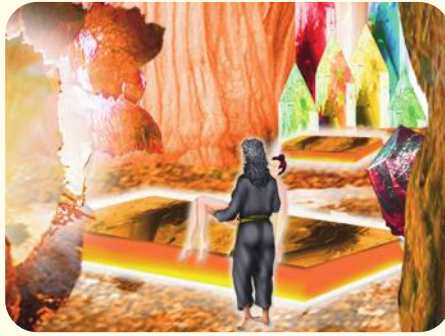
ถ้ำรัตนชาติสีแดงเป็นที่อยู่ของนักพรตชุตขาว

นักพรตชุตดำอุ้มผลไม้มาที่แท่นรัตนชาติสีเขียว

นักพรตหม่นสีรักอุ้มผลไม้มาที่แท่นสีม่วง

นักพรตชุดดำใส่ลูกประคำสีทองมาที่ถ้ำทองแดง

ฤๅษี วิทยาธร อุ๋มนารีผลมาที่แท่นรัตนชาติสีส้ม

ฤๅษีที่ห่มสีรักมาที่ถ้ำสีฟ้า

วิทยาธรห่มหนึ่งเสื้ออุ้มมักกะสีผลมาที่แท่นทองคำ

วิทยาธรที่พาดผ้าสีขาวอุ้มมักกะสีผลมาที่แท่นสีน้ำเงิน

แท่นรัตนชาติเหล่านี้ หากมองด้วยสายตาจะคิดว่า
ผิวสัมผัสคงแข็งกระด้าง ไม่อ่อนนุ่ม แต่ความจริงแล้ว
แท่นรัตนชาติเหล่านี้จะให้สัมผัสที่อ่อนนุ่มมาก เป็น
ความอ่อนนุ่มด้วยสัมผัสอันเป็นทิพย์ แตกต่างจาก
ความอ่อนนุ่มในเมืองมนุษย์ แม้ว่าผิวภายนอกจะดูเงาวาว
แบบรัตนชาติก็ตาม

คนธรรพ์วิทยากร เมื่ออุ้มผลไม้ทิพย์มาวางที่แท่นของตนแล้ว ก็เพิ่งพิจารณาผลไม้

เสกชีวานารีผล

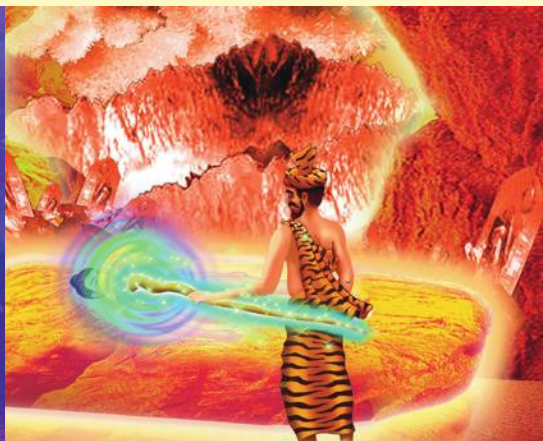
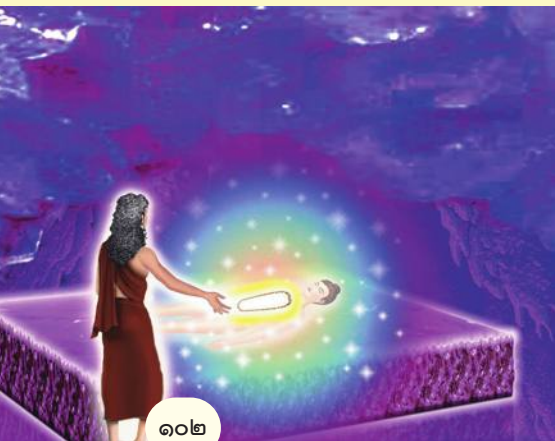
จากนั้น เขาจะต้อง**เดิมวิญญาน**เข้าไปก่อน เมื่อคนธรรพ์อุ้มมักกะลีผลมายังที่อยู่ของตนแล้วก็ค่อยๆ วางลงอย่างทะนุถนอม แผลวเบานุ่มนวลราวกับผีเสื้อที่ค่อยๆ สัมผัสละอองเกสรดอกไม้ แผลวเบาราวผีเสื้อที่โบยบินแล้วค่อยๆ โฟไปเกาะกลีบดอกไม้ อันบอบบางนุ่มนวลราวแพรไหมที่กำลังลอยลงมาจากอากาศ

คนธรรมดาเห็นมอดูมักกะลีผลที่นอนหลับตาปริ้มอยู่ด้วยความรัญจวนใจ มอดูแล้วก็เกิดอารมณ์พิศواسขึ้นมา จึงหยิบพินขึ้นมาร่ายเวท ทันใดนั้นแสงสว่างได้บังเกิดขึ้น นารีผลลืมนตาแล้วลุกขึ้นมาร่ายรำด้วยลีลาอันเร้าร้อน ชมดชม้อย ชม้ายช่ายตา พุดคุยเจรจา ร้องรำทำเพลง

อีกท่านหนึ่ง อุ้มผลไม้มักกะลีผลมาวางบนแท่นแก้วสีม่วง ถอดลูกประจำออกมา ร่ายเวท และโยนลูกประจำไปยังมักกะลีผล เกิดแสงสว่างขึ้น แล้วมักกะลีผลก็มีชีวิต ลุกขึ้นมาร่ายรำให้รู้สึกเร้าร้อนในทันที

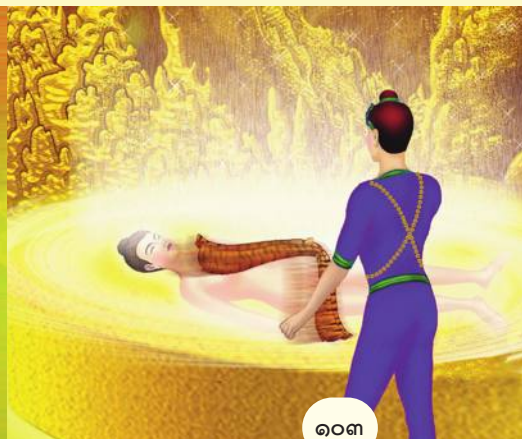
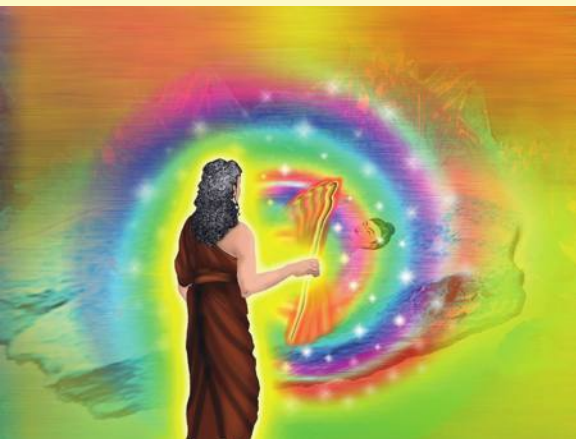
นักพรตใส่เสื้อแขนกระบอกสีดำ ใส่ลูกประจำทอง นำมักกะลีผลมาวางไว้บนแท่นแก้วสีทองแดง แล้วยืนมองร่างของเธอด้วยใจที่ชื่นบานยิ่งนัก นักพรตถอดลูกประจำทองออกมา ร่ายเวทแล้วเหวี่ยงไปยังมักกะลีผล แสงสว่างได้เกิดขึ้น มักกะลีผลลืมนตา และลุกขึ้นมาด้วยลีลาชวนใจ

ฤๅษีที่ห่มหนังเสืออุ้มมักกะลีผลไปที่เตี้ยง วางลงอย่าง
แผ่วเบา ยืนมองด้วยใจที่ชื่นชมอยู่ครู่หนึ่งก็นำไม้เท้าทองมา
ร่ายเวท ซึ่ง**ไม้เท้าทองคำนี้หนักมาก ผู้มีฤทธิ์เท่านั้น
ที่จะถือได้** ฤๅษีใช้ไม้เท้าเคาะไปที่ร่างของมักกะลีผล บัดดล
แสงสว่างก็เกิดขึ้น แล้วเธอก็ลุกขึ้นร่ายรำในอีกลีลาหนึ่ง

อีกท่านหนึ่ง ประคองมักกะลีผลมาวางอย่างละมุน
เหยียบไม้เท้าทองคำขึ้นมาขึ้นไปที่ร่างมักกะลีผล ขยับไม้เท้า
ทองคำไปมา เพียงครู่เดียวก็มีแสงสว่างสาดส่องลงมาจาก
เบื้องบน แล้วมักกะลีผลก็พลันมีชีวิต

อีกท่านหนึ่ง มีหนังเสือพาดบ่า เมื่อวางมักกะลีผล
บนแท่นทองคำอย่างละมุนแล้ว ก็นำผ้าหนังเสือมาร่ายเวท
จากนั้นจึงค่อยๆ ลูบผ้าหนังเสือผ่านร่างมักกะลีผล จับพลัน
แสงสว่างก็เกิดขึ้น ชีวิตใหม่บังเกิดขึ้นมา เป็นชีวิตที่ร่าเริง
ลุกขึ้นมาในลีลาร่ายรำ

อีกท่านหนึ่ง อุ้มมักกะลีผลมาวางอย่างละมุน จ้องมอง มักกะลีผลด้วยอารมณ์อันเร่าร้อน แล้วหยิบผ้าสีขาวขึ้นมา ร่ายเวท และโยนผ้าขึ้นไปแผ่อยู่เหนือร่างมักกะลีผล ปรากฏ เป็นแสงสว่างคลุมร่างมักกะลีผลในทันใด แล้วชีวิตใหม่ ก็บังเกิดขึ้น

อีกท่านหนึ่ง วางมักกะลีผลที่นอนหลับตาพริ้มลง แล้ว ก็ร่ายเวท เป่า “พวง!” พร้อมกับปล่อยแสงออกจากมือ เหวี่ยงผ้าสีกรักไปที่มักกะลีผล แสงสว่างวาบเกิดขึ้น แล้ว ชีวิตใหม่ก็ลุกขึ้นร่ายรำในทันที

เมื่อมักกะลีผลถูกเสกให้มีชีวิตด้วยวิธีการต่างๆ เธอ ก็ลืมนตา ลุกขึ้นร่ายรำอย่างอ่อนช้อย สวยงาม ร้องเพลงไป ร่ายรำไป พุดคุยได้เหมือนมีชีวิตจิตใจคล้ายกับเทพธิดา จากเดิมที่มีกลิ่นกายหอมฟุ้งอยู่แล้ว เมื่อถูกเสกให้มีชีวิต ผิวสีชมพูก็พลันเปล่งปลั่งขึ้นมา เป็นผิวที่นุ่มนวล มีไอร้อน

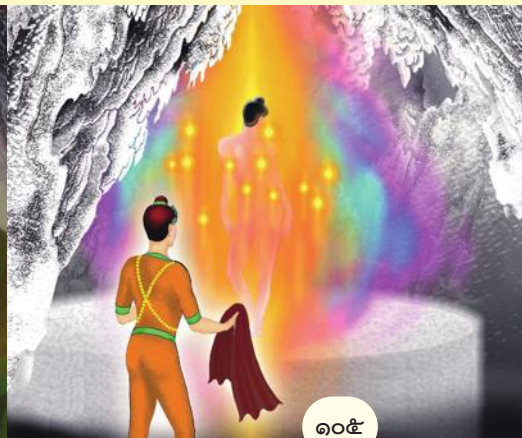

มีรัศมีเรืองรอง มักกะลีผลร่วงลงไป ร่ายรำไป เวลาหยุด ก็ชักถามพุดคุยด้วยถ้อยคำอันเป็นที่รัก ทำให้ผู้ที่อยู่ใกล้เกิดความรัญจวนใจเป็นอย่างยิ่ง

ตัวอย่างที่เล่ามานี้ จะเห็นได้ว่า เขาเสกมักกะลีผลให้มีชีวิตด้วยวิธีการที่ไม่เหมือนกัน นั่นเป็นเพราะว่าเขาอยู่คนละสายวิชา

มีหลายคนสงสัยว่า คนธรรมมีแฟนไหม ถ้ามีแฟนแล้วทำไมยังไปหามักกะลีผลอีก ก็ต้องถามกลับว่า แล้วมนุษย์เล่าแม้มีแฟนแล้วยังออกนอกบ้านไปหาแฟนใหม่ทำไมกัน คนธรรมเองก็เช่นเดียวกัน อย่าลืมว่า พวกนี้ก็คืออดีตมนุษย์ จึงยังมีการกระทำคล้ายมนุษย์อยู่ และมีหลากหลาย

ถ้าเราอยากไปเห็นเองก็ต้อง ‘**ฝันในฝัน**’ กันให้เป็นก่อน ถ้าจะฝันในฝันให้เป็น ก็ต้องหยุดนิ่งเป็น ทำใจให้หยุด โดยใจจะต้องหยุดให้ถึงจุดที่ฝันได้

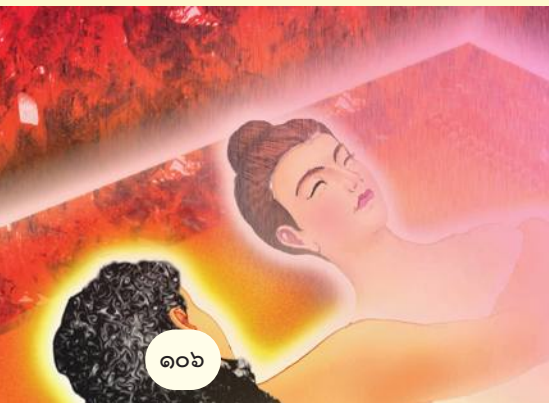
ตกสวรรค์เพราะมัวเมา

ใน ๗ วันที่เหล่านักพรต คนธรรพ์ เก็บมักกะลีผลมานั้น มักกะลีผลจะยังคงความสดอยู่ แต่เมื่อผ่าน ๗ วันไปแล้ว มักกะลีผลจะเริ่มเหี่ยว ปกติผลที่หล่นจากต้นมายังพื้นจะช้า และเหี่ยวเร็ว ร่วงหล่นมาไม่ทันไรก็เหี่ยวหาย แต่ผลที่หล่นลงมาแล้วไม่ตกพื้นจะเหี่ยวช้า เมื่อคนธรรพ์ไปรอรับมาก็ปลุกเสกด้วยเวทมนตร์

ปลุกเสกด้วยเวทมนตร์
รายรำไหมคุไฟ
เสพสมจนสุขสม
หลับสนิทสมฤดี

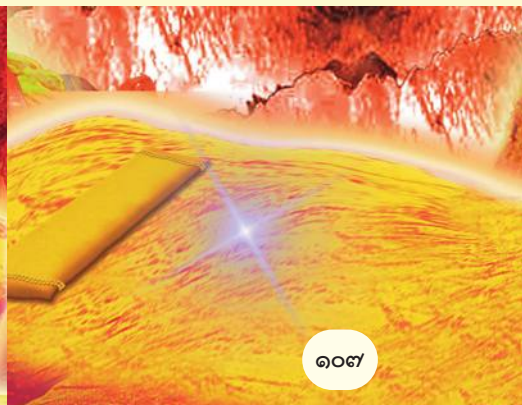
นารีผลลูกทันใด
ให้เราอ่อนเพลิงโลกีย์
ถึงอารมณ์วิสัยัญญี (สลบ)
ตื่นอีกทีสลดใจ

เมื่อคนธรรพ์เสพสุขแล้ว ก็หลับไปนานถึง ๓ เดือน สวรรค์ แต่เนื่องจากอารมณ์ของคนธรรพ์นั้นรุนแรงเป็นอย่างยิ่ง จึงส่งผลให้จิต แม้จะยังไม่ทันตื่นก็วูบไปเกิดใหม่แล้ว คนธรรพ์จุติจากภพนั้น ส่วนมักกะลีผลก็เหี่ยวลงไปเรื่อยๆ

นักพรตชุตราว ตอนที่ไปรับมักกะลีผลนั้นยังเป็นหนุ่ม
อยู่ แต่หลังจากที่เสพสมจนสุขสมแล้วกลับไปเป็นเวลา
๓ เดือนสวรรค์ เมื่อตื่นขึ้นมาพลันก็ต้องสลดใจ เพราะพบว่า
วัยของตนได้เปลี่ยนไป จากนักพรตหนุ่มกลายเป็นนักพรตชรา
จากที่เคยมีเส้นผมสีดำ เมื่อกลับไป ๓ เดือน แล้วตื่นขึ้นมา
กลับแก่ชราไปทันที ส่วนมักกะลีผลก็เหี่ยวลงเรื่อยๆ จน
มลายหายไป นักพรตเห็นแล้วยิ่งสลดใจ จึงยิ่งแก่ขึ้นไปอีก
เมื่อนักพรตเกิดความสลดใจมากเข้า จึงต้องจุติร่วงลงจาก
สวรรค์ทันที

ส่วนฤๅษีที่ห่มหนังเสือ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเสพสม
จนสุขสม ถึงอารมณ์วิสุทธิ กลับสนิทสมฤดี ตื่นอีกที
สลดใจ แต่ด้วยฤๅษีนั้นยังพอมีบุญอยู่บ้าง ท่านจึงยังไม่แก่
ทันทีที่ฤๅษีเห็นมักกะลีผลเหี่ยวเฉาลง ก็รู้สึกงุนงง และรู้สึก
ปลง ฝ่ายมักกะลีผลก็ยังเหี่ยวไปเรื่อยๆ ความงามของเธอ
ไม่เหลือเหลือ หหมดสิ้นไปแล้ว แล้วเธอก็หายวับไปกับตา
ฤๅษีปลงหนักเข้าจึงกลับไปทำสมาธิต่อ

อิริยาบถสมาธิเป็นอิริยาบถของชีวิตที่ถูกต้อง ชีวิตที่สมบูรณ์ ชีวิตที่มีความอิ่ม ความพอแล้ว จะอยู่ในอิริยาบถนี้ ซึ่งเป็นอิริยาบถของผู้ที่มีชัยชนะ อุดมไปด้วยดวงปัญญาสว่างไสว ถ้าชีวิตของนักบวชอยู่ในอิริยาบถนี้ตลอดแล้ว ไม่ต้องห่วงเลย ชีวิตที่ถูกต้องนั้นเป็นอย่างนี้

ข้อสอบภาษี

เมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับมักกะลีผลเป็นเช่นนี้ ต้นมักกะลีจึงเปรียบเสมือน**ต้นไม้ข้อสอบ**ให้ฤๅษีในเมืองมนุษย์ที่ได้ฌานสมาบัติตรวจสอบว่า ตนเองได้ฌานอ่อนหรือแก่ เป็นต้นไม้ข้อสอบ เพื่อทดสอบว่าผู้ใดจะสอบผ่านหรือไม่ หากผู้ที่มาทดสอบนั้นมีจิตยินดีในมักกะลีผล ก็แสดงได้ว่ายังสอบไม่ผ่าน เพราะทันทีที่มีความรู้สึกยินดี ตนก็ต้องร่วง ถ้าสอบผ่านจะต้องไม่มีความรู้สึกยินดี

ถ้าฤๅษีที่จะมาวัดกำลังดูว่า ตนสอบผ่านหรือไม่นั้น เป็นฤๅษีที่มาจากเมืองมนุษย์ ซึ่งขึ้นไปด้วยกายหยาบไปด้วยฌานสมาบัติ ขึ้นไปได้เพราะกายเบาเท่ากับวิสัยของใจ คือเมื่อใจนึกถึงไหน กายก็ไปถึงนั้น หากฤๅษีเหล่านั้นต้องการไปเพื่อพิสูจน์ว่า ตนจะสอบผ่านไหม ผลการสอบก็คือ สอบตก หมดฤทธิ์ เหาะไม่ได้ จึงต้องร่วงลงมาจากสวรรค์

เพราะเมื่อขึ้นไปแล้ว บรรดาฤๅษีก็ย่อมอดไม่ได้ที่จะสัมผัส
ความหอมของผลไม้สวรรค์ เพราะว่ามันเป็นความหอมหวาน
ที่รัญจวนใจ ไม่เหมือนความหอมใดๆ ทั้งสิ้น ถึงแม้จะ
เป็นฤๅษีที่มีฌานสมาบัติ ผลการสอบของฤๅษีก็คือสอบตก
ต้องร่วงลงมา แล้วก็วิ่งกลับไปทีเดิม ต้องไปเริ่มต้นนับหนึ่ง
กันใหม่

ส่วนฤๅษีที่เป็นกายละเอียดก็สอบไม่ผ่านเช่นเดียวกัน แม้เขาจะยังเหาะได้อยู่ แต่ว่าหมดฤทธิ์จึงต้องย้อนกลับไป ที่เดิม ต้องวัดกลับไปเมืองมนุษย์ ไปตั้งต้นนับหนึ่งกันใหม่ จากนั้นก็จะเหาะไม่ได้แล้ว เพราะฤทธิ์หมด ใช้ฤทธิ์อีกไม่ได้ แล้ว เหมือนเครื่องบินน้ำมันหมด บินต่อไปไม่ได้

ตั้งต้นนับหนึ่งใหม่ ก็คือการกลับไปเริ่มต้นฝึกตนเอง กันใหม่ เพราะฤๅษีเหล่านั้นรู้ผลแล้วว่า ตนยังสอบไม่ผ่าน ซึ่งกว่าฤๅษีเหล่านี้จะขึ้นมาบนสวรรค์ได้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ต้อง พยายามฝึกวิชากันมานานแสนนาน แต่กลับสอบตก ด้วยเหตุ เพียงแค่ผลไม้ แต่จะว่าไปแล้ว ผลไม้ชนิดนี้ก็ไม่เหมือนผลไม้ ที่ไหนเสียด้วย เพราะเป็นผลไม้ที่มีความหอมหวานอันสุดแสน พิเศษ และมีความสวยงามสดดงามราวกับเทพิดา

บรรดาฤๅษีทั้งหลายที่ขึ้นมาแล้วยังสอบไม่ผ่าน แล้ว นักพรต วิชยาร คนธรรพ์ จะสอบผ่านกันแค่ไหน

เรื่องการสอบของสวรรค์นี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่ จัดเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้ก็เพราะว่า **หากเป็นฤๅษีที่มีตะบะ แก่กล้าแล้ว ท่านจะไม่ขึ้นไปทดสอบแบบนั้น ท่านจะนั่งเข้ามานสมาบัติของท่าน** ซึ่งเลยชั้นยินดีใน สุขสัมผัสไปแล้ว จะพึงพอใจเฉพาะความสุขที่ละเอียด ประณีตยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องอาศัยวัตถุใดๆ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ หรือทิพย์ก็ไม่สนใจ ท่านสนใจแต่เพียงการทำใจหยุดใจนิ่ง

มุ่งมันแต่การบำเพ็ญตบะเท่านั้น แม้กลิ่นดอกมักกะลีผลจะหอมรัญจวนใจแค่ไหน ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่มีความสำคัญใดๆ สำหรับท่าน แต่ถ้าเป็นฤๅษีที่ตบะอ่อนก็ยอมทนไม่ไหว

ฤๅษีที่ขึ้นมาจากเมืองมนุษย์ เมื่อมาถึงก็เกิดความกำหนดยินดี ฌานจึงเสื่อม เมื่อฌานเสื่อมก็ไม่มีฤทธิ์ แม้เพียงเห็นต้นมักกะลีผลผลิตดอกก็เฝ้าแต่รอคอยให้กลายเป็นผล **บางรายแค่เพียงได้เห็นดอกของต้นไม้ข้อสอบเท่านั้นก็ต้องร่วงลงมาจากสวรรค์** ผู้ใดเฝ้ารอก็ต้องร่วงลงมาจากสวรรค์กันหมดเลย

บทที่ ๕
คุณและ
โทษของ
กาม

คุณของกาม

สัตว์ทั้งหลายที่อยู่ในกามภพ มักจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องของกาม น่าแปลกกว่า ทำไมเรื่องของกามนั้นมีความเกี่ยวข้องกันทั้งคน สัตว์ สิ่งของ ซึ่งเรื่องราวของนารีผลหรือมักกะลีผล กับนักพรต วิทยาธร และคนธรรพ์ ตอนจบจะเห็นได้ว่า ไม่คุ้มกันเลย นี่คือโทษของกาม

กามนั้นมีทั้งคุณและโทษ มนุษย์เมื่อหมดโอกาสที่จะมาเกิดแบบโอปปาติกะ คือ เกิดมาที่โตทันที ไม่ต้องมีบิดามารดา เราก็ต้องหาทางเกิดทางอื่นๆ เพราะมนุษย์ต้องมาเกิด จะเกิดในฟองไข่หรือในเหงื่อไคลก็ไม่ใช่วิถีของมนุษย์ แต่มีวิธีคือ การเกิดในครรภ์มารดา ซึ่งการเกิดอย่างนี้ต้องอาศัยการบริโภคมกามอย่างมีเหตุผล และเป็นหน้าที่อันสูงส่ง **เพื่อเป็นทางผ่านให้มนุษย์มาเกิดเพื่อสร้างบารมี** ต้องประกอบธาตุธรรมส่วนหยาบของพ่อแม่ลูกให้ลูกส่วนมนุษย์จึงจะมาเกิดได้ ข้อนี้ถือเป็นคุณของกาม

ช่วงแรกทีกิเลสมนุษย์ยังไม่มาก การมาเกิดในกรรมมารดานั้นยังสะอาด เกือบจะเกลากว่าในยุคปัจจุบัน คือ เมื่อถึงฤดูกาลที่จะมีมนุษย์มาเกิด พ่อกับแม่ก็就会有ความผูกสัมพันธ์ใครกัน หากยังไม่ถึงเวลา ก็จะอยู่ด้วยกันเหมือนเพื่อน คือจะไม่มีวาทะกำหนดยินดีที่จะเข้าหากัน เมื่อถึงเวลา ก็แบ่งปันชีวิตให้ซึ่งกันและกัน ก่อกำเนิดเป็นชีวิตใหม่ขึ้นมา

การประกอบธาตุธรรมก็สบาย เวลาคลอดก็คลอดง่าย ไม่มีความทุกข์ทรมาน ความรู้สึกตอนคลอดคล้ายกับการถ่ายหนักถ่ายเบาเท่านั้น ไม่มีความเจ็บปวดเลย

เมื่อมีลูกแล้ว ความรู้สึกกำหนดยินดีในกามก็หมดไป พ่อแม่ต่างช่วยกันเลี้ยงลูก สั่งสอนอบรมลูกอย่างดีว่ามามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพื่ออะไร มีวัตถุประสงค์อะไร สิ่งใดควรทำ ไม่ควรทำ จนกระทั่งลูกทรงจำได้ ศึกษาฝึกฝนได้ สามารถ

ดำรงชีพอยู่ในโลกนี้ได้ แล้วก็จะแยกย้ายกันไป พ่อแม่ก็
แยกย้ายกันไปถือศีลภาวนา แสวงหาหนทางสวรรค์กัน

ยุคนั้นการมีบ้านเล็กบ้านน้อย หรือการอยู่ร่วมกันเพียง
เพื่อความบันเทิงในกามนั้นยังไม่มี เพราะว่าการประกอบ
ธาตุธรรมกันก็มีความบันเทิงอยู่ตรงนั้นแล้ว ซึ่งอารมณ์
บันเทิงในกามจะใช้เฉพาะในช่วงเวลานั้นเท่านั้น คือเพื่อเป็น
ทางผ่านให้มนุษย์เกิดมาสร้างบารมีเท่านั้น **คุณของกามก็
มีอยู่เพียงเท่านี้ แต่โทษของกามนั้นมีมาก**

โทษของกาม

โทษของกาม คือ ทำให้เกิดความมกมากในกาม ใช้
เพื่อความบันเทิงเรื่อยเปื่อยกันไป

ในตอนแรกที่มีเริ่มมีการแบ่งปันกันอย่างไม่ถูกต้องนั้น ถือเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดอย่างยิ่ง และไม่เป็นที่ยอมรับกันสำหรับโลกในยุคนั้น ซึ่งเบื้องหลังเรื่องนี้ก็คือ มีผู้ที่คอยสอดกิเลสถามราคาความกำหนดยินดีในกามให้มีมากกว่าปกติ จนมนุษย์ทนไม่ไหว และเขาก็คอยสอดกิเลสเข้ามา จนกระทั่งสิ่งที่ผิดปกตินั้นมีจำนวนมาก มากจนแก้ไขให้ถูกต้องกันไม่ไหว จนสิ่งผิดปกตินั้นกลายเป็นถูกปกติ ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาในเวลาต่อมา จึงเกิดการหมุนเวียนในวัฏฏะ และการชดใช้วิบากกรรมก็บังเกิดขึ้นนับแต่นั้นเรื่อยมา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **มนุษย์กับกามก็เหมือนสุนัขแทะกระดูก** คือ สุนัขอยู่ว่างๆ ก็คาบกระดูกมานั่งแทะ ซึ่งความจริงมันไม่ได้มีอร่อยอะไร อร่อยน้ำลายตัวเอง อิ่มก็ไม่อิ่ม

เรียงลำดับความยินดีในกาม

๑. เริ่มต้นตั้งแต่การอยู่เป็นพรหมจรรย์

๒. กามในระดับที่ควบคุมได้ คือ มีผัวเดียวเมียเดียว

๓. เริ่มมากจนควบคุมไม่ได้ เจ้าชู้มากขึ้นไปเรื่อยๆ จึงมีประเภทนักรักที่ชอบมีหลายคู่

๔. ขอแค่เป็นมนุษย์ก็พอ แม้เพศเดียวกันก็ยินดี

๕. พอมันมีมากขึ้นไปกว่านั้น ก็เป็นประเภทที่เสพกามกับสัตว์เดรัจฉานได้ โดยถือว่าเป็นสิ่งที่จะช่วยบำบัดให้ผ่านอารมณ์นั้นไป

ถ้ามากยิ่งขึ้นไปกว่านั้นก็เป็นสิ่งของ มักกะสืผลเป็นแค่ว่าผลไม้ ก็จัดว่าเป็นสิ่งของ แต่เป็นผลไม้ที่สวยงามราวกับเทพธิดา มีไฉ่นุ่ม มีความนุ่มนวล มีสุขสัมผัส ผิวพรรณสวยงาม สวยงามทุกอย่าง เมื่อมาประกอบกับวิชาและเวทมนตร์ต่างๆ แล้ว มันจึงใช้แทนได้

แต่สุดท้าย เมื่อเสพสมจนสุขสม ถึงอารมณ์วิสัยัญญีหลับสนิทสมฤดี ตื่นอีกทีสลดใจ พออารมณ์พรากจากกามแล้วกลับมานั่งธรรมะก็ดีเหมือนเดิม เพราะอย่าลืมว่า พวกนักพรตสัทธาและวิทยากรเหล่านี้ เขามีฤทธิ์โดยกำเนิด แต่ว่ายังไม่ได้ถึงรูปฌานสมาบัติ

ถ้าได้ระดับรูปमानสมบัติ อารมณ์นั้นจะพ้นจาก
ความกำหนดยินดีในกามไปแล้ว แม้อาจไม่หมดสิ้นไป แต่ว่า
มันก็ไม่รู้สึก เพราะมีสิ่งที่ดีกว่าเข้าไปแทนที่ คือ รูปमान
สมบัติ ส่วนพวกที่ยังไม่ถึงรูปमान เพียงแค่เห็นแสงสว่าง
เห็นดวงใสๆ เบื้องต้น ยังไม่ถึงปฐมมรรค แต่ก็ประกอบ
มนตร์ปลุกวิญญาณขึ้นมาได้ ซึ่งไม่น่าเชื่อเลยว่า พวกนี้จะ
มีฤทธิ์อย่างนี้ แต่ถึงกระนั้นการได้เซยชมมักกะสืผลก็ไม่ได้
เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย มีแต่โทษด้วยซ้ำ

ชีวิตนักบวช

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **กามเป็นของหยาบ เป็นเหตุให้สร้างบ้านสร้างเรือน** หมายความว่า ถ้ามนุษย์ติดเรื่องกามขึ้นมาแล้ว ย่อมต้องการจะมีครอบครัว คืออยากอยู่ร่วมกัน ครั้นเมื่ออยู่ร่วมกันแล้วจะไปอยู่ในป่าเขาหรือในถ้ำก็ได้ มันต้องสร้างบ้านสร้างเรือน จึงเริ่มมีความวุ่นวาย มีค่าใช้จ่าย มีปัญหา มีแรงกดดัน มีเครื่องกังวลต่างๆ สารพัดที่ตามมา

หิโน เป็นของต่ำทราม **คัมโม** เป็นของชาวบ้าน **โปถุชชะนิโก** เป็นของปุถุชน คนกิเลสหนา ความผูกพันอาลัยอาวรณ์ของปุถุชนชาวโลกที่ยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ลู่ออกจากกาม เดินตามขั้น ๓ (ศีล สมาธิ ปัญญา) ไม่ได้ ปฏิบัติตามศีล สมาธิ ปัญญา นั้นดีที่สุด

ชีวิตของนักบวชเป็นชีวิตที่พรากจากกาม ชีวิตของชาวโลกมีแต่เรื่องทรัพย์สินกับกาม ต่างจากชีวิตของนักบวชซึ่งมีแต่ศีล

ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตที่ปลอดภัย โปร่ง อารมณ์ที่ไม่เกิด
ประโยชน์นี้แม้มีอยู่ก็ไม่สนใจ ไม่ให้ความสำคัญ มันมา
มันอยู่ แล้วมันก็ผ่านไป เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ประเดี๋ยวก็เสื่อมสลาย
เมื่อไม่ให้ความสำคัญ มันก็ไม่มี ความหมายอะไร แค่ว่าเฉยๆ
นิ่งๆ รู้แล้วไม่ชี้ เฉยๆ มันก็จะผ่านไป ผ่านไปถึงอารมณ์ที่
ประณีตมากกว่า คือ **อารมณ์ที่จะเข้าถึงธรรม**

อารมณ์ที่จะเข้าถึงธรรม..เป็นอารมณ์ที่ปลอดภัย
จากทุกสิ่งทุกอย่าง คืออารมณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ปรารถนา
จะทำพระนิพพานให้แจ้ง เป็นอารมณ์ที่ทำให้ใจปราศออก
จากกาม

ชีวิตนักบวชนั้นไม่ต้องไปสร้างบ้านสร้างเรือนเพื่อ
มีครอบครัว ไม่ต้องทำมาหากิน ไม่ต้องหาเลี้ยงครอบครัว
สิ่งที่ต้องทำในชีวิตนั้นมีอยู่เพียงเรื่องเดียว คือ การมุ่งทำศีล
สมาธิ ปัญญา ที่ยังไม่เกิดให้เกิด เมื่อเกิดแล้วก็ทำให้เจริญ
ขึ้น ซึ่งทำอย่างนี้แล้ว จิตก็จะขยายกว้างขวางใหญ่โตโอฬาร
มีความสุข

ต้องเป็นนักบวชที่เป็นไม้แห้ง

ในกามภพที่สัตว์โลกยังข้องเกี่ยวผูกพันอยู่กับกาม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปรียบเรื่องการหลุดพ้นจากกามภพไว้ว่า

ชีวิตนั้นเปรียบดังชิ้นไม้ที่แช่น้ำ หากเพียรนำชิ้นไม้ที่แช่อยู่ในน้ำมาสีเพื่อให้เกิดไฟ ไฟย่อมไม่ติดฉันใด ชีวิตที่ยังเปียกชุ่มด้วยกาม แม้จะทำความเพียรเท่าใด มรรคผลนิพพานย่อมไม่เกิดขึ้นฉันนั้น

เรื่องมักกะสีผลนี้ เป็นอุทาหรณ์ให้ข้อคิดแก่พวกเราทุกคนว่า ถึงจะเป็นนักบวช ซึ่งได้ชื่อว่า กายพรากจากกามแล้วก็ตาม หากใจยังครุ่นคิดอยู่ ก็เสมือนไม้ที่ยังเปียก แม้ว่าได้นำไม้ขึ้นจากน้ำแล้ว แต่ไม้นั้นยังคงเปียกอยู่ เหมือนกายพรากจากกาม แต่ใจยังไม่ยอมพราก ถึงจะนำไม้นั้นมาสีไฟก็ไม่เกิดไฟ

การจะสืฟติดได้ ไม่จะต้องแห้งสนิทแล้ว เหมือน
กายที่พรากจากกามาเป็นนักบวช บำเพ็ญเนกขัมมบารมี
อย่างนี้ คือ กายก็พราก และใจก็พรากด้วย เหมือนไม้ที่แห้ง
สนิทแล้ว เมื่อนำมาสีกันย่อมเกิดไฟ

เมื่อเราได้ทราบการอุปมาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้ว ก็พึงเกิดความตระหนักในการพรากจากกามเถิด

ถึงกายนั้นพรากจากกามได้แล้ว แต่หากใจยังไม่พราก
แม้จะทำความเพียรสักเท่าใด ก็ไม่สามารถบรรลุมรรคผล
นิพพานได้

**เราจึงต้องเป็นดั่งไม้แห้งเท่านั้น คือ พรากจากกาม
ทั้งกายและใจ เมื่อใดทำได้เช่นนั้นแล้ว หากตั้งใจ
ประกอบความเพียรก็จะบังเกิดมรรคผลขึ้นมา ใจที่
พรากจากกาม เมื่อประกอบความเพียรย่อมบรรลุมรรคผล
นิพพาน ฉะนั้นแล**

อุปมาโทษของกาม

๑. กามเปรียบเหมือนท่อนกระดูก ที่สั่นขะเทาะแล้วก็
ไม่ร่อยลักเท่าไร ไม่ได้ช่วยให้อึดหรือมีเรี่ยวแรงขึ้นมาได้
มีแต่เหนียวเปล่าเท่านั้น

๒. กามเปรียบเหมือนชิ้นเนื้อที่สัตว์ทั้งหลายคาบมา
ย่อมเป็นที่พึงเล็งถูกรุมยื้อแย่งจนอาจถึงตายหรือปางตายได้

๓. กามเปรียบเหมือนคบเพลิงหย้าที่ถือเดินทวน
ลมไป ถ้ายังมัวถืออยู่ ไม่ยอมปล่อยทิ้งไป ย่อมไหม้เนื้อตัว
แขนขาจนถึงตายหรือปางตายได้

๔. กามเปรียบเหมือนหลุมถ่านเพลิงอันร้อนแรง
ถ้าหลงกระโดดหรือตกลงไป ก็มีแต่ถูกไหม้ถึงตายหรือปาง
ตายได้

๕. กามเปรียบเหมือนความฝัน ไม่ว่าจะเป็นสวนป่า
อันร่มรื่น ภูมิทัศน์ที่สวยงาม หรือสรวบที่น่านรื่นรมย์ใน
ความฝัน เมื่อตื่นขึ้นก็ล้วนว่างเปล่า ไม่มีอยู่จริงทั้งสิ้น

๖. กามเปรียบเหมือนของที่ยืมเขามา ได้ชื่นชมก็
เพียงชั่วคราว สุดท้ายก็ต้องคืนให้เจ้าของไป

๗. กามเปรียบเหมือนผลไม้รสอร่อยคาตันที่อยู่ในป่า ไม่มีเจ้าของ ต่างคนต่างหยิบฉวยเก็บเอาไปได้ บางคนอาจถึงกับหักกิ่งไม้ ตัดต้นไม้ จนบังเอิญถึงขั้นทำร้ายแย่งชิงกันก็มี

๘. กามเปรียบเหมือนเขียงสับเนื้อ ใครไปยุ่งเกี่ยวก็เหมือนกับพาชีวิตไปให้ถูกลับ เพราะกามเป็นที่รองรับทุกข์ทั้งหลายทั้งกายและใจ เหมือนเขียงเป็นที่รองรับคมมีดที่สับจนเป็นแผลรอยบากนับไม่ถ้วน

๙. กามเปรียบเหมือนหอกและหลาว ทำให้เกิดทุกข์เหมือนหอกหลาวที่ทิ่มแทงร่างกายทิ่มแทงหัวใจให้เกิดทุกข์เวทนา เกิดความเจ็บปวดรวดร้าวมาก ใครไปพัวพันในกามแล้ว ที่จะไม่เกิดความเจ็บช้ำใจนั้นเป็นไม่มี

๑๐. กามเปรียบเหมือนหัวงูพิษ เพราะกามประคบด้วยภัยมาก อาจฉกให้ถึงตายได้ทุกเมื่อเหมือนหัวงูพิษ ต้องมีความหวาดระแวงต่อกันอยู่เนืองๆ ไม่อาจปลงใจได้สนิทวางใจให้ปลอดภัยไปไม่ได้ เป็นที่น่าหวาดเสียวมาก

อานิสงส์ของการออกจากกาม

๑. ทำให้ใจปลอดโปร่ง ไม่ต้องกังวลใจหรือระแวงภัยแต่ที่ไหน เพราะมีชีวิตอยู่ด้วยการไม่เบียดเบียนผู้อื่น

๒. มีเวลามาก สามารถทำความดีได้อย่างเต็มที่

๓. มีอิสระ เหมือนนกน้อยในอากาศที่มีเพียงหางและปีกเป็นภาระ ไปไหนมาไหนได้อย่างสบายใจ ไม่ต้องห่วงกังวลถึงทรัพย์สินสมบัติ ญาติพี่น้อง ครอบครัว

๔. ทำให้เป็นที่สรรเสริญของบัณฑิตทั้งหลาย เป็นที่คบหาของคนดี

๕. ทำให้ศีล สมาธิ ปัญญา เจริญรวดเร็ว ได้อย่างรวดเร็ว และไม่ถอยกลับ

๖. ทำให้สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้โดยง่าย

ฯลฯ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

มักกะลีผล นารีผล

ในวรรณคดีโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
โดย หลวงพ่อธัมมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษา

พระครูสมุทรคุณนาค ทนฺตจิตฺโต

พระไชยยศ ยสวโร

พระครูใบฎีกาอานวยศักดิ์ มุนิสกุโก

พระมหาอรรถพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๙

ดร.ชนิดา จันทราศรีไศล บ.ศ.๙

พระมหาสมเกียรติ วรยโส ป.ธ.๙

พระมหาธรรมสถิต ธมฺมจิตฺโต ป.ธ.๙

พระมหาอภิรักษ์ ยโสโร

พระมหาสมบุญ อนนฺตชโย ป.ธ.๘

บรรณาธิการบริหาร

พระมหาวิริยะ ธมฺมสารี ป.ธ.๙

ขวัญจิตต์ จิตสินธุ

กองบรรณาธิการ

ระพีพรรณ ใจภักดี

ไพบูลย์ สืบสาย

จารุวรรณ วคินสกุล

สุพิชญา ศรีสกุล

ภัทรพร รัตนันทาวาที

ศุภลักษณ์ พงษ์พิงศ์สิทธิ์

สรียา ลือฤทธิกุล

จินดา ช่วยเกิด

ภาพ

สถาบันพุทธศิลป์แห่งโลก

รูปเล่ม

สุพัตรา ปัญญาแสง

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ

วัดพระธรรมกาย อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

พิมพ์ครั้งที่ ๑

วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๗

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

หลวงพ่อดมฺมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย).

มักกะลีผล นารีผล.-- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๗.

๑๒๘ หน้า.

1. มักกะลีผล. 2. พุทธศาสนา. I. สถาบันพุทธศิลป์แห่งโลก, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

294.31211

ISBN 978-616-608-887-8

การตั้งหลายมีความยินดีน้อย มีทุกข์มาก
มีความคับแค้นมาก มีโทษยิ่งใหญ่มาก
ม.ญ. (ไทย) ๑๒/๑๗๗/๑๗๗

